

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

ANUL XXV

1947

Nr. 15

CONȚINUTUL

Motive pentru speranța învierii	227
Un Dumnezeu al celor vii	228
Pârğa celor adormiți în moarte	229
Premergătorii și Daniel	231
Anastasis și însemnarea sa	232
Ocărare și răsvrătire împotriva lui Dumnezeu	233
En trac des întrebunțai	234
Măsuri preventive ilegale	236
Creștini nu sunt mai presus decât Isus Christos	237
Ce se poate aștepta	238
Texte și comentarii	240

Apare bilingv în Editura

ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA

Persoană juridică morală

București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

117, Adams Street — Brooklyn 1. N. Y., U. S. A.

Funcționari:

W. H. KNORR, Președinte

GRANT SUITER, Secretar

(Continuare din pag. 225)

... la crepincioși din vechime, dinaintea de Christos, ale căror toate de credință sunt descrise la Evrei, capitolul unsprezece și cari, prin urmare, merită o „învierie mai bună”. După ce ei vor fi fost deșteptați la viață pe pământ sub împărăția lui Dumnezeu, Bunul Păstor le va trimite instrucțiunile Sale și ei vor auzi glasul Său și vor fi strânsi în „o singură turmă” a Sa. — W. 15. 5.

9 Noiembrie

Împărăția cerurilor este asemenea unui om care a semănat sămânță bună în țarina sa: țarina este lumea. — Mat. 13:24, 38.

În parabolă, Isus se referă la organizațiunea vizibilă a „sămânței bune” a lui Dumnezeu ca „împărăția cerurilor”, sau „împărăția lui Dumnezeu”. Este asemenea unei împărății, deoarece membrii acestei organizațiuni vizibile toți privesc spre Iehova ca „Regele vecinicii”. Suveranul de drept al universului, și li este ascultare. Astfel, în marea și suprema chestiune de discuție dintre Iehova și Diavolul, cu privire la suveranitatea universală, el sprijinește partea lui Iehova a chestiunii de discuție. Fie că sămânța bună, ei trebuie să aducă fructe bune, în conformitate cu regula pe care a scos-o în evidență la Matei 7:18-21. Aceia cari sunt din „sămânța bună”, fac voia bună a Tatălui ceresc. Tot pământul este țarina lui Christos, care-i oferă prilejul să samene, să sădească și să planteze „sămânța bună”. Prin ucenicii Săi, a continuat Isus să samene sămânța bună. — W. 15. 8.

10 Noiembrie

venit blăcuvântații Tatălui Meu de moștenit Impărăția, care va fi fost pregătită dela întemetera lumii. — Mat. 25:34. Moffatt

Prezența judecătorului lui Iehova în Templu dela anul 1918 d. Chr., înseamnă că, acum, toate națiunile „apar înaintea scaunului de judecată a lui Christos” și judecata națiunilor este în curs. (2 Cor. 5:10) Despărțirea clasei „oilor” dintre aceste națiuni este acum în progres. Aceste „oi” din toate națiunile, se bucură și se veselesc împreună cu poporul lui Iehova, deoarece împărăția a fost întemeiată. Ei, fac bine rămășiței fraților lui Christos, cari încă se mai găsesc în mijlocul lor. Aceste „oi” trăiesc această lume și iau poziție pentru promisa nouă lume a împărăției și ele deosemena caută să placă Domnului și Regelui lor. Ele fac aceasta deși nu pot să-L vază cu ochii lor de acum la templu, deoarece ei „umbă” prin credință, și nu prin vedere”. (2 Cor. 5:7) Dorința lor arzătoare este să-I placă Lui, sperând să audă cuvintele Sale citate mai sus. — W. 15. 4.

11 Noiembrie

Când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt. Icoana aceasta închipuitoare vă mântulește acum pe voi și anume botezul. 1 Pet. 3:20,21.

Nevasta lui Noe și fiii săi, împreună cu nevestele lor, au fost botezați pentru Noe în corabie și au fost ocrotiți de potop. Când Dumnezeu deschise din nou ușile, erau opt persoane, toate consacrate Lui, aceia cari leșară afară. Numai servii Săi consacrați supraviețuiră să ajungă în acea lume de după potop. În mod asemănător, aceia cari acum caută să scape de mânia lui Dumnezeu împotriva acestei lumi a violenței condamnate, trebuie să fie botezați pentru Christos Isus; Mat. Marele Noe. Adică, ei trebuie să se consacreze pe sine lui Dumnezeu și trebuie să caute să se apropie de El prin Christos Isus; ei trebuie să se așeze sub organizațiunea teocratică, care este supusă lui Christos. Când Armageddonul izbucnește, va fi prea târziu de a face aceasta. W 15.2.

12 Noiembrie

Să serbăm praznicul nostru..... ca pâinea nedospită a neivno-văției și integrității. — 1 Cor. 5:8, Moffatt.

A ține sărbătoare înseamnă, deci, a ne purta ca servi și martori ai lui Dumnezeu, nepătați de lume. Măncarea de pâine dospită în decursul vechiului praznic, era pedepsită cu moartea; și astfel, aceia din organizațiunea lui Dumnezeu, trebuie să evite a se păta prin aluatul simbolic. Aluatul vicleniei și ai răutății cuprinde nu numai lucrurile pe cari apostolul le numește în mod direct: curvie, lăcomie, idolatrie, defăimare, betie, hrăpăreală, etc., ci și amestecul în zăcerile acestei lumi moderne, precum și sprijinirea moralmente sau altfel a planurilor ei arogante, defăimătoare de Dumnezeu, pentru un guvern mondial al acestei planete și pentru crearea unei lumi mai bune și mai frumoase, independentă de căile și împărăția lui Dumnezeu. Isus ne-a sfătuit ca să fugim la munții împărăției lui Dumnezeu, la vederea unei astfel de „uriciuni a pustirii”, lummești. — Mat. 24:15—20, W 1.3.

13 Noiembrie

Să învățați pe copiii voștri în ele, și să le vorbești despre ele când vei fi acasă și când vei merge în călătorie. — Deut.11:19.

Părinții consacrați ar trebui să aibă grijă ca urmașii lor să desvolte cea mai bună apreciere și simțământ al cuvântului lui Dumnezeu și să primească un punct de vedere practic al adevărului și al modului în care încrează organizațiunea vizibilă a Domnului pe pământ. Fie ca părinții să facă copilul unele demonstrațiuni practice de felul cum se face lucrarea într-adevăr pe teren și cum se câștigă diferite experiențe, plăcute și neplăcute, întrucât îl la împreună cu ei la lucru pe teren. Atunci când părinții sunt în călătorie, mergând pe drum din casă în casă pentru vestirea mesajului împărăției, cu copilul lor împreună, ei pot să-l învețe din cuvântul lui Dumnezeu, atât adresându-i-se direct, cât și lăsându-l să asculte mărturia pe care părinții o pun persoanelor la ușă. Scopul este ca voia lui Dumnezeu să se împlinească, astfel încât copilul să primească instrucțiune părintească în a servi pe Creatorul lui. W 15.9.

14 Noiembrie

Și toți copiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi pacea copiilor tăi. — Isa. 54:13, A. S.V.

Încrezându-se în promisiunile divine atașate legământului nou, că Domnul Dumnezeu Iehova va fi cunoscut tuturor cetățenilor națiunii Sale noi, ei nu privesc la profeți sau la sistemul religios făcut de om, pentru învățatură și instrucțiune. El nu consideră pe vreunul din ei ca învățătorul lor și apoi să-l urmeze pe acesta. Ei sunt copiii Sionului, organizațiunea teocratică a lui Dumnezeu; și ei se rează pe promisiunea Sa făcută ei. Ei poate să fi măncat pâinea întristării și să fi băut apa necazului, dar ei prețuiesc învățătura lui Iehova ca mai bună decât lucrurile materiale și comodități pământești și ei îl recunosc pe El ca învățătorul lor prin Christos Isus: „Învățătorii tăi nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi.” (Isa. 30:20, Roth.) Prin cuvântul Său scris și prin spiritul Său vărsat asupra lor, Iehova îi învață. W 1.8.

15 Noiembrie

Dacă cineva cugetă că se închină lui Dumnezeu și nu-și înfrânează limba, el își înșală înțina; închinarea sa este zadarnică. — Iacob. 1:26, Murdock.

Pentru aceia care caută viață, întrebuintarea corectă a limbii este foarte importantă, pentru că lăsând limba să vorbească pentru o inimă sau o minte necurată, o persoană se pătează. Așa a zis și Isus. (Mat. 15:18 — 20). Întrebuintarea corectă de către cineva a puterilor sale vocale duce la viață, zice psalmistul. (Ps. 34:12—14). Spre a se înfrâna limba sau gura în mod efectiv, trebuie să se încapă cu inima sau cu mintea, pentru că aceasta se exprimă prin gură. Inima sau mintea trebuie să fie umplute cu adevărul din cuvântul lui Dumnezeu, până să peste ele, și atunci gura revărsă din abundența inimii și buzele nu vor vorbi amăgirea și fătăria religiei, cari sunt din această lume. Asemenea gură, limbă și buze vor predica evanghelia împărăției lui Dumnezeu și vor înlocui astfel vorbirea de rău cu cea bună W 1.9.

MOTIVE PENTRU SPERANȚA INVIERII

„Pentru învierea morților sunt dat eu în judecată astăzi înaintea voastră”. — Faptele 24:21.

IEHOVA dă oamenilor motive întemeiate, prin cari pot spera la o înviere a morților. Primul motiv stă în cuvântul dat de El însuși, că așa ceva trebuie să se întâmple. Dacă Dumnezeu, Cel Atotputernic, garantează acest lucru cu cuvântul Său, atunci cine ar putea spune, că aceasta — oricât de minunat este lucrul acesta — îi este imposibil? Un alt motiv zace în aceea, că El, după ce și-a dat cuvântul, a făcut pași în vederea înierii morților. El nu va da înapoi. Dacă odată a început, El va îndeplini lucrul până la terminare. Nicio creatură înzestrată cu rațiune, nici Satan Diavolul și nici altcineva, nu va putea împiedeca mâna lui Dumnezeu dela aceasta. Atotputernicia Sa va sprijini cuvântul Său și-l va îndreptați. Niciodată nu-L va lovi imputarea, că cuvântul Său s'a întors neimplinit la El, ci se va dovedi că adevăr.

Iehova Dumnezeu a dat pilde, ilustrațiuni, pentru a ne înfățișa înaintea ochilor puterea Sa pentru învierea morților. Într'un caz, pe lângă acestea, a îndăruit într'adevăr învierea unui mort la viață fără sfârșit. Pentru întărirea noastră El s'a îngrijit mai departe de aceea, că multe persoane au mărturisit pentru starea de adevăr. Unele acesor cazuri tipice și adevărate ale unei învieri, și noi posedăm rapoartele lor. Pentru ce crează deci cineva, că învierea este de necrezut? Noi ne aducem aminte de un om, care a stat cu mult timp înainte în fața unui tribunal roman și a judecătorului său necredincios, Regele Agripa, și a zis acestuia: „Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morții?” După aceea acel bărbat a mărturisit, că a văzut în mod minunat pe acela, care a fost înviațat într'adevăr din morți. Da, el a și vorbit cu El. Înainte de aceea el a purtat o luptă aprigă împotriva aceluia, cari au crezut în acest caz al unei învieri. Pentru a-l convinge, el a trebuit să primească o dovadă directă. Exemplul său a trebuit să fie spre folosul aceluia, cari în ziua de azi sunt înclinați să privească învierea cu neputință. Fapte 26: 8—23.

Pentru apărarea sa a zis acest martor al învierii înaintea tribunalului: „Dar, mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viață până în ziua de astăzi: și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă departez cu nimic dela ce au spus proorocii și Moise că are să se întâmple; și anume, că Christosul trebuie să patimească, și că, după ce va fi cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină norodului și Neamurilor”. Pentru că a spus aceasta, Festus, care a șezut lângă Regele Agripa, a arătat pe acest martor ca ieșit din minți. Din cauza încercării sale de a-l aduce la credință, că profetii îndei au prezis învierea, Regele Agripa a învinuit pe martorul Pavel, că voiește să-l facă creștin. (Fapte 26: 24—28). Unii cititori ai acestei reviste, ai „Turnului de Veghere”, pot să susțină tot la fel, că noi încercăm să facem dintrâșii creștini; dar noi vom să explicăm numai faptul despre înviere, pentru că cine voiește să scoată mângâiere din aceasta.

In cea din urmă carte a Bibliei, Iehova Dumnezeu ne-a dat o descoperire, care descrie în limbaj figurativ învierea omenirii moarte; dar El a arătat învierea încă din prima carte a Bibliei și a dat motive pentru o astfel de speranță. Când Iehova Dumnezeu și-a dat făgăduința în Eden înaintea lui Adam și a Evei, asupra cărora era rostită sentința de moarte, a arătat o anumită înviere, care a trebuit să formeze temelie pentru învierea viitoare a omenirii. Către Satan, către marele amăgitor, a cărui lucrare nu poate fi nimicită decât printr'o înviere a morților, a spus Dumnezeu, Judecătorul, când a pronunțat sentința: „Făcând ai făcut lucrul acesta, blestemat ești... Vrășmașie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Gen. 3: 14, 15). Profețiile, pe cari le-a dat Iehova Dumnezeu mai târziu, au arătat deslușit, că această zdrobire a călcâiului seminței femeii a însemnat sau a cuprins în sine omorirea lui Christos, a seminței. Dacă această sămânță străpunsă trebuie să zdrobească și să strivească capul șarpelui, a Diavolului sau a lui Satan, care este încă tot viu și foarte activ, atunci aceasta trebuie să se întâmple, după ce Christos, sămânța femeii lui Dumnezeu este înviațată din cei morți și astfel este vindecată de străpungerea călcâiului. Urmașilor credincioși ai seminței femeii le scrie apostolul Pavel: „Dumnezeul păcii—va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre”. (Rom. 16: 20) Și aceasta trebuie să însemne învierea lor din cei morți. În felul acesta, lucrarea lui Satan împotriva lor, poate fi nimicită pe deplin sau făcută fără efect.

Cam la 1656 de ani după ce Iehova în Eden și-a dat promisiunea, un potop întins peste tot pământul a măturat viața tuturor creaturilor de pe pământ, cu excepția a opt oameni și a animalelor, cari au fost cu ei în marea plută acoperită sau în corabie. Atunci, o lume întreagă a perit. Când Noe și cei șapte membri ai familiei sale au ieșit afară din corabie, după ce potopul s'a scurs, aceasta a fost pentru ei asemenea unei întoarceri din morți. Cine dintre aceia, cari au fost lipsiți de credință în Dumnezeu, ar fi susținut înainte de potop, că cele opt persoane cari s'au aflat în acea corabie, vor supraviețui unei astfel de catastrofe mondiale? Apostolul Petru leagă cazul acestor persoane, cari au rămas în viață după potop, cu învierea, zicând: „Când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpați prin apă un mic număr de suflete, și anume opt. Icoana aceasta închipuitoră vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinâciunile trupesti, ci mărturia unui conștient curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Christos, care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce s'a înălțat la cer, și și-a supus ingerii, stăpânirile și puterile”. 1. Pet. 3: 20—22.

Petru amintește botezul ca fabloul închipuitor, care corespunde scăpării avută în corabie. El nu înțelege botezul în apă spre pocăință. În acel botez în apă,

1 Ce fel de două motive întemeiate avem pentru a putea nădăjdi într'o înviere?

2 Ce posedăm mai departe ca mărturie pentru adevărul învierii?

3 Cărui grup îi revine de a explica faptele cu privire la înviere?

4 Cum a arătat Dumnezeu în Eden la o înviere?

5 Cum aduce Petru potopul alilor lui Noe în legătura cu învierea?

6 La ce botez se referă Petru aici, care face lucrarea o înviere?

vechea lume nelegiuită a perit; pe când corabia a fost mijlocul pentru salvarea lui Noe și a familiei sale. Botezul, pe care îl are Petru în vedere, este botezul celor șapte împreună supraviețuitori, cari au fost botezați în corabie pentru Noe. Noe este evident un tablou închipuitor al lui Isus Christos. Prin urmare aceia, cari voiesc să fie salvați la viață veșnică, trebuie să fie botezați pentru El în aranjamentul lui Dumnezeu asemănător corăbiei. Ei trebuie să se afunde în ascultarea față de conducerea lui Isus Christos, dacă voiesc să dobândească salvare veșnică. Aceasta nu se va realiza simplu prin aceea, că în privința morală după corp se curățese. Căci ce aduce salvare, este dobândirea unei conștiințe curate înaintea lui Dumnezeu, prin faptul că se folosesc de jertfa datătoare de viață a lui Isus. Isus Christos a fost cufundat printr'un botez în voința lui Dumnezeu. După aceea, El n'a căutat să trăiască după voința Sa proprie. Intrucât El s'a supus voinței divine chiar până la moarte. El trăiește acum numai printr'ăa fost înviat. În mod asemănător, urmașii Săi credințioși, cari se coboară în moarte, în ascultare față de voința lui Iehova, primesc iarăși viață numai prin înviere. Aceasta este așa, printr'ăa Conducătorul lor Isus Christos a fost înviat El însuși ca primul, prin atotputernicia lui Dumnezeu, din morți. Către astfel de creștini sunt adresate prin urmare cuvintele: „Și cum a înviat Dumnezeu pe Domnul la viață, ne va învia și pe noi cu puterea Sa”. 1 Cor. 6: 14. *O trad. amer.*

„Un Dumnezeu al celor vii”

⁷ Pe Avraam, evreul, Dumnezeu l-a ales la 427 de ani după potop ca omul distins, prin care a trebuit să vie sămânța femeii lui Dumnezeu. Împlinirea făgăduinței, pe care a dat-o Dumnezeu lui Avraam din cauza credinței și credințioșiei sale, depinde de siguranță de puterea învierii a lui Dumnezeu. Promisiunea legământului lui Dumnezeu către Avraam a sunat: „Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. (Gen. 12: 3) În timpul însă, când trebuie să fie binecuvântate toate semințiile pământului, multe din aceste seminții vor zăcea moarte în groapă. Cum ar putea fi binecuvântate ele toate, dacă atotputernicul Dumnezeu nu exercită la timpul hotărât puterea Sa a învierii? Iehova Dumnezeu a văzut dinainte necesitatea unei învieri, dar și-a cunoscut puterea minunată, și așa și-a dat promisiunea atât de cuprinzătoare lui Avraam, încât ea cuprinde toate semințiile. Aceasta nu a fost o laudaroșie ce nu poate fi împlinită, de răs, ci o făgăduință îndrăginită de întemeiată. Avraam a fost numai un chip profetic al lui Iehova. În realitate în Iehova vor fi binecuvântate cu viață veșnică toate semințiile acestora, cari îl binecuvintează. Iehova este un Dumnezeu al celor vii.

⁸ Fără îndoială: Avraam a crezut în puterea lui Dumnezeu de a învia morți și în scopul Său de a face aceasta. Iehova s'a descoperit lui Avraam ca „Dumnezeu, Cel Atotputernic”. Când Avraam și Sara, femeia sa, au fost așa zicând amorții, în ceea ce privește puterea lor de a naște copii, Dumnezeu a făcut

printr'o minune ca puterile lor de înmulțire moarte să reinvieze și să fie active, pentruca să se poată naște fiul lor promis Isaac. „Și, fiindcă n'a fost slab în credință, el nu s'a uitat la trupul său, care era îmbătrânit, — avea aproape o sută de ani, — nici la faptul, că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s'a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin incredințat că El ce făgăduiește, poate să și implie nească”. „Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții, și care chiamă lucrurile cari nu sunt, ca și cum ar fi”. (Rom. 4: 19—21, 17; Gen. 17: 1; 21: 1—7). În legătura cu acest fiu Isaac a venit încercarea extraordinară de grea, dacă Avraam crede, că Dumnezeu Cel Atotputernic poate învia morții din gropi. Credința sa în înviere i-a ajutat să reziste în încercarea ascultării sale necondiționate față de Dumnezeu. În acest caz, ascultarea a cerut dela el să jertfească, pe muntele Moria, pe fiul său iubit Isaac. Când Isaac a stat legat pe lemnele altarului și Avraam se pregătea să-l dea cu cuțitul lovitură de moarte, ingerul lui Dumnezeu i-a oprit mâna și prin aceasta a oprit jertfa omenească. Dumnezeu a eliberat pe Isaac de moartea prin jertfa pe altar și a dat în schimb un berbec, care a trebuit jertfit în locul său.

⁹ Prin faptul că Avraam și-a primit îndărăt pe fiul său Isaac de pe altar, s'a prezentat în tablou viu, cum își va primi Dumnezeu iarăși înapoi pe Fiul Său unul născut și prea iubit Isus Christos din moarte, unde a fost jertfit ca om. Apostolul Pavel arată la acea întâmplare ca la un tablou profetic despre învierea lui Christos și zice: „Prin credință a adus Avraam jertfa pe Isaac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfa pe singurul lui fiu! El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele! Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți: și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi”. (Evl. 11: 17—19) Sămânța femeii lui Dumnezeu, careia șarpele îi zdrobește călcâiul, este preumbrită aici prin Isaac. Aceasta reiese din făgăduința, pe care a dat-o Dumnezeu lui Avraam imediat după aceea, când a zis: „Te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța... ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei (aceasta cuprinde în sine zdrobirea capului șarpelui). Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentrucă ai ascultat de porunca Mea”. Gen. 22: 17, 18.

¹⁰ După cum a fost preumbrît prin Isaac, nu va fi înviată numai sămânța făgăduită din cei morți, care este Christos, ci Dumnezeu voiește să întrebuițeze această sămânță și la învierea altora, pentruca toate națiunile să poată fi binecuvântate. Așa întărește Dumnezeu mai mult încrederea noastră într'o înviere viitoare. Fără îndoială și credința lui Avraam în înviere a fost întărită, așa că el a privit spre ziua binecuvântării prin această sămânță, deci spre ziua lui Christos. Acest fapt este adevărat de Isus Christos însuși. Din locul pe care l-a ocupat în cer, înainte de a se face om, El a observat calea credințiosului Avraam și de aceea a putut spune Iudeilor: „Tatăl vostru Avraam a săltat

⁷ Pe care promisiune i-a dat-o Dumnezeu mai întâi lui Avraam? și de ce depinde realitatea sa?

⁸ Ce minune a fost de lipsă pentru nașterea lui Isaac? și ce i-a ajutat lui Avraam la jertfirea lui Isaac ca să rămână în picioare în încercare?

⁹ Ce fel de dramă profetică a reprezentat aici Avraam? și cum este adevărat această de către Pavel?

¹⁰ Credința în care minune a fost întărită prin aceasta? și la ce a privit Avraam?

de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s'a bucurat... Adevărat, adevărat, vă spun că: mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu". Ioan 8: 56—58.

¹¹ Siliu de către aceia, cari n'au avut credință în in-viere, adică de Saduchei iudei, Isus ne-a arătat în scrierile ebraice dovada pentru înviere, pe care noi altfel cu siguranța am și trecut-o cu vederea sau rela-tiv la care ne-ar fi lipsit siguranța deplină. Această dovadă din scrierile ebraice se afla în raportul despre ingerul, care a aparut pastorului Moise în rugul arzător la muntele Horeb. Prin acest inger a zis Iehova: „Eu sunt Dumnezeuul tatălui tău, Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov". (Ex. 3: 6) O declarație asemănătoare a dat Iehova lui Iacov, după ce bunicul său Avraam a murit, în timpul când a visat despre scara, care a ajuns până în cer, „Și Domnul stătea deasupra ei, și zicea: Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tatălui tău Avraam, și Dumnezeuul lui Isaac (care mai trăia pe pământ). Pământul pe care ești culcat, ți-l voi da fie și seminței tale... și toate familiile (semințele; alte trad.) pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta". Gen. 28: 13, 14.

¹² Nu pentru că scrierile ebraice nu ar fi cuprins o altă dovadă, tot atât de bună pentru învierea viitoare, ci pentru că probabil Saduchei în încercarea lor de a face învierea de răs, au întrebuițat un text din legea lui Moise (Deut. 25: 5—10), Isus s'a servit de aceeaș lege mozaică ca dovadă pentru aceasta. (Ex. 3: 6). El a zis: „Dar că morții înviază, a arătat însuș Moise, în locul unde este vorba despre „Rug", când numește pe Domnul: Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov. Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii". Luca 20: 37, 38.

¹³ — Pentru că Dumnezeu să nu fie Dumnezeuul unai Avraam, Isaac și Iacob mort, trebuie să-i învieze din morți. El încă n'a făcut aceasta; căci Isus a zis, că Avraam, Isaac, Iacob și toți profesii credincioși se vor vedea în împărăția lui Dumnezeu. (Luca 13: 28) Scopul neschimbător al lui Dumnezeu a fost însă să învieze pe acești oameni credincioși ai timpului vechiu prin sămânța femeii Sale, și scopul lui Dumnezeu a fost atât de hotărât și împlinirea atât de sigură, încât toți acei credincioși, deși în acel timp s'au odihnit morți în gropi, pentru Dumnezeu așa zicând au trăit, așa încât El a putut spune, că este Dumnezeuul lor. Și aici este un caz, când „Dumnezeu... care înviază morții, și care chiamă lucrurile cari nu sunt, ca și cum ar fi". La timpul hotărât puterea Sa, care este în stare să facă față oricărei chemări, oricărei necesități, va face lucrurile în ceea ce arată numele lor. (Rom. 4: 17). Prin urmare fiecare text din Biblie, unde El se arată ca un Dumnezeu al oamenilor, cari în acel timp au zăcut morți în gropi, este o dovadă pentru siguranța învierii.

Pârğa celor adormiți în moarte

¹⁴ O altă dovadă pentru scopul lui Dumnezeu de a birui „porțile iadului" și de a elibera morții, este legea sa despre pârğa de primăvară a secerișului grâului. Moise a scris-o: „Domnul a vorbit lui Moise, și

a zis: Vorbeste copiilor lui Israel, și spune-le: Când veți intra în țara pe care v'o dau, și când veți se-cera samănăturile, să aduceți preotului un snop, ca pârğa a secerișului vostru. El să legene snopul într-o parte și într'alta înaintea Domnului, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte și într'alta, a doua zi după Sabat (care a urmat după paște). În ziua când veți legana snopul (în 15 Nisan), să aduceți, ca ardere de tot Domnului, un miel de un an fără cusur... Să nu mâncați nici pâne, nici spice prăjite sau pinate (roadă proaspătă, *Schmoller*), până în ziua-aceasta, când veți aduce un dar de mâncare Dumnezeului vo-stru". Lev. 23: 9—14.

¹⁵ Apostolul Pavel ne atrage atențiunea la această dispoziție a legii, pentru că ea îndrumază la învierea cea mai importantă și timpul său și arată, că ea este prima în felul ei și baza pentru toate celelalte învieri viitoare. În dovedirea sa cu putere despre siguranța învierii, Pavel vestește triumfător: „Dar acum, Christos a înviat din morți, pârğa celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Christos; dar fiecare la rândul cetel lui. Christos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Christos". (1 Cor. 15: 20—25) Cores-punzător faptului, că Isus Christos este pârğa celor adormiți în moarte, a fost înviat din moarte în 16 Nisan; aceasta a fost aceeaș zi, când marele preot iudeu, în templul din Ierusalim, a oferit lui Iehova Dumnezeu snopul de grâu (sau măsura omer-ul plin de bobii de grâu). Conforin legii lui Dumnezeu după aducerea celei dintâi roade a urmat strângerea și măn-carea roadei de mai târziu. Dacă Isus este cel dintâi al celor adormiți în moarte, aceasta însemnează deci, că alții adormiți la fel mai târziu, la timpul hotărât de Dumnezeu, de asemenea vor învia.

¹⁶ În ziua a cincizecea după învierea Sa, a fost sărbătoarea Rusaliilor, când I's'a adus lui Dumnezeu Domnului în templu pârğa secerișului grâului. (Lev. 23: 15—21). În această zi de Rusalii, urmașii conste-crați ai lui Christos, au devenit în înțeles spiritual vii pentru Dumnezeu, prin faptul că spiritul sfânt al lui Dumnezeu a fost turnat peste ei. Cu ajutorul acestui spirit turnat, apostolul Petru a îndreptat în aceeaș zi atențiunea publică asupra unei alte dovezi despre în-viere, care a fost dată mai înainte de aceea în scrierile ebraice. Petru a citat cuvintele profetice ale Regelui David din Psalmul 16: 8—11 și a zis: „Căci acum vei lăsa sufletul în locuința morților, și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. Mi-ai făcut cunos-cut căile vieții, și Mă vei umplea de bucurie cu stăru-Ta de față. Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială ca a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru, până în ziua de azi. Fiindcă David era prooroc, și știa că Dumnezeu îi făgăduise ca jurământ ca va ridica pe unul din urmașii săi (după trup pe Christos, *Schlachter*) pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Christos a proorocit și a vorbit ok, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților (în iad, *Lutlier*, orig.), și trupul lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți stătem martori ai Lui". (Fapte 2: 27—32) Iadul sau *Hades* al

11, 12. La ce dovadă a învierii în scrierile ebraice a îndreptat Isus pe Saduchei iudei, și pe ce? 13. În ce măsură este Iehova un Dumnezeu al celor vii, dacă atâția sunt morți? 14. Care lege scrie de Moise în Leviticul 23 a preumbră învierea?

15. Pentru ce a numit Pavel pe Christos cu drept „pârğa" celor adormiți în moarte? și ce mai arată această expresiune? 16. Pe care dovadă a învierii din scrierile ebraice a explicat-o Petru la Rusalii?

unde sufletul lui Isus, existența sa, nu a fost lăsat, a fost groapa și nu un loc fierbinte ca iadul chinului veșnic pentru cei nelegiuți. Cei ce se găsesec în „iad” sunt absolut morți și nu trăiesc undeva în suferințe. Din această stare a morții și a inconștienței a fost înviat Isus de Dumnezeu la viață, cum este prezis în Psalmul 16.

¹⁵ La câteva zile după Rusalii, Petru cel umplut de spirit a dat din vechile scrieri ebraice o altă dovadă despre învierea promisă a lui Christos Isus din cei morți, prin urmare o altă prezicere despre înviere. De data aceasta Petru a stat în fața sinedrului iudei, care a condamnat pe Isus cu mai multe luni înainte de aceea ca hulitor al lui Dumnezeu la moarte. De la Petru s'a cerut informație cum a vindecat un cerșetor, care a fost schiop din naștere. Petru a răspuns sincer și pe fața: „S'o știți toți, și s'o știe tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe dapiin sanatos, în Numele lui Isus Christos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este *piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului*. În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. (Fapte 4: 10—12) Petru citează aici din Psalmul 118: 22 și noi vedem din felul cum a aplicat aceste cuvinte, că ele au prezis învierea lui Isus Christos.

¹⁶ Versetul pe care l-a citat Petru sună în legătură, două cum urmează: „Te laud, pentru că m'ai ascultat, pentru că m'ai mântuit. *Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii*. Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunție înaintea ochilor noștri. Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea! Mântuiește, Doamne, Te rugăm! Dă izbândă, Doamne, Te rugăm! Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului! Vă binecuvântăm din Casa Domnului”. (Ps. 118:21—26) În ce măsură prezice acest cuvânt biblic profetic o înviere? Intrată la lepădarea pietrei de către zidari a însemnat moartea lui Isus Christos, în timp ce prin înălțarea pietrei spre a fi capul unghiului clădirii este arătat spre învierea lui Isus dintre cei morți la putere și slavă cerească.

¹⁷ În ziua a zecea a lui Nisan a anului 33 după Chr., patru zile înainte de paști, Isus a călărit după felul regilor iudei de mai demult în orașul Ierusalim, în timp ce noroadele au izbucnit în cuvintele Psalmului 118. Citim cu privire la aceasta în Matei 21:9-11: „Noroadele, cari mergeau înaintea lui Isus și cele ce veneau în urmă, strigau: Osana (*Mântuiește*) Fiul lui David! *Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!* Osana în cerurile prea înalte! Când a intrat în Ierusalim, toată cetatea s'a pus în mișcare, și fiecare zicea: Cine este acesta? Este Isus, Proorocul din Nazaretul Galileii, răspundeau noroadele”. La două zile mai târziu, Isus a avut în templu cu preoții mai de seamă și cu bătrânii religiei o convorbire, în care El a atins punctul culminant ca un citat din Psalmul 118: „Isus le-a zis: N'ați citit niciodată în Scripturi că: *Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie*

pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunăția în ochii noștri? De aceea, vă spun că Împărația lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera”. (Mat. 21:42—44). Tocmai înainte de ce a rostit Isus aceste cuvinte de înștiințare. El a dat pilda despre vie și a arătat în ea ca prin lepădarea pietrei din partea zidarilor se înțelege moartea Sa violentă. Religioniștii iudei au recunoscut, că pe cine a înțeles Isus ca ucigași, ceea ce reiese din următoarele: „După ce au auzit pildele Lui, preoții cei mai de seamă și Fariseii, au înțeles că Isus vorbește despre ei”. Mat. 21:45.

¹⁸ Două zile mai târziu Isus a fost lepădat de către aceia, cari au voit să fie ziditorii unui regat religios al Iudeilor, ca o „piatră” fără valoare, de poticnire, care în clădirea împărăției nu are loc. Ei au pus să-L aresteze și au rugat apoi pe guvernatorul roman Pilat din Pont, că în locul lui Isus mai bine să se slobozească pe Baraba, un hoj și un ucigaș. Când Isus a fost expus privirii la adunătura de oameni de către Pilat cu cuvintele provocatoare: „Iată Împăratul vostru!”, atunci au strigat, conform raportului Bibliei: „Ia-L, ia-L, răstignește-L! Să răstignesc pe Împăratul vostru? le-a zis Pilat. Preoții cei mai de seamă au răspuns: Noi n'avem alt împărat decât pe Cezarul! Atunci L-a dat în mâinile lor, că să fie răstignit. Au luat deci pe Isus, și L-au dus să-L răstignească. Isus, ducându-și crucea, a ajuns la locul, zis al Căpătanii, care în evreiește se chiamă Golgota. Acolo a fost răstignit; și împreună cu El au fost răstignii alți doi, unul deoparte și altul de alta, iar Isus la mijloc”. (Ioan 19:14—18) Așa a putut spune Petru Iudeilor mai târziu: „Voi v'ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihanit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui”. (Fapte 3:14, 15) Cu ajutorul Sfintei Scripturi și al faptelor prin urmare s'a dovedit, că lepădarea pietrei de către zidari a cuprins și aceea de a duce la moarte pe Isus, ca nepotrivit de a fi Rege sau Cap.

¹⁹ A face piatra capul unghiului a cuprins prin urmare, că piatra lepădată, Isus Christos, a trebuit să fie înviat din morți, da, s'a sprijinit chiar pe aceasta. Aceasta n'a putut-o face numai Iehova Dumnezeu, Marele Zidator și Făcător al tuturor lucrurilor, Psalmul 118:23 a prezis, că Iehova a făcut lucrul acesta, și așa a și fost. Când Isus a zăcut a treia zi mort în „iad”, Iehova a căștigat cauzei împărăției sale bunăstare, prin faptul că a salvat pe Fiul Său credincios, piatra, dintre cei morți și nu i-a lăsat sufletul în „iad”. Cu toate profețiile biblice, cari au prezis aceasta, nu s'au așteptat la aceasta nici ucenicii lui Isus, De aceea învierea Sa a fost minunată în ochii lor, și aceasta pe drept, pentru că a fost cea mai mare minune a lui Dumnezeu. Ea a fost „lucrarea puterii țării Lui, pe care a desfășurat-o în Christos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești”. Efes. 1:19, 20.

²⁰ Punerea pietrei lepădată ca capul unghiului, n'a

¹⁷ Pe care profetic despre înviere a citat-o înaintea sinedrului?

¹⁸ În ce fel a prezis acest text biblic o înviere?

¹⁹ Cum s'a împlinit Psalmul 118 la intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim și cum a arătat Isus ce s'a înțeles cu lepădarea „pietrei”?

²⁰ Cum dovedim pe baza faptelor că lepădarea pietrei de către zidari a însemnat omorirea lui Isus?

²¹ Pe ce minune s'a sprijinit alegerea pietrei de cap al unghiului? și de ce a fost aceasta minunată în ochii lor?

²² Ce a însemnat mai departe, că piatra a fost făcută capul unghiului?

fost la sfârșit cu învierea Sa, ei a continuat la înălțarea Sa în cer, unde a fost ridicat ca Regele lumii noi făgăduite a dreptății, la dreapta lui Dumnezeu. Și aceasta a fost minunat în ochii ucenicilor, pentru că tocmai înainte de înălțarea Sa la cer, ucenicii L-au întrebat despre întemzierea împărăției Sale *pe pământ*, între Izraeliți. Înălțarea Sa i-a pus deci în mirare. (Fapte 1:1—11.) La Rusalii, ei au început să înțeleagă aceasta, și Petru a explicat apoi turnarea spiritului lui Dumnezeu cu cuvintele: „Acesta este Isus, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți, și despre a cărui înviere noi toți suntem martori. Astfel a fost înălțat El la dreapta lui Dumnezeu și a primit dela Tatăl duhul sfânt promis și L-a turnat peste noi, după cum îl vedeți și auziți”. Fapte 2:32, 33, *O trad. amer.*

²⁵ În prima sa scrisoare către creștini, acelaș apostol Petru, aduce profeția din Psalmul 118 în legătură cu cea din Isaia 28:16; prin urmare acea profeție a lui Isaia a trebuit să se împlinească la învierea și înălțarea lui Isus în organizațiunea cerească a lui Dumnezeu, Sionul. Observați ce zice Petru: „Apropiati-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiri ca să fiți o casă duhovnicească (la care Isus este piatra principală de unghi)... Căci este scris în Scriptură: Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă, și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine. Cinstea aceasta este dar pentru voi cari ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului”. (1 Pet. 2:4—7) Profeția lui Isaia, pe care a citat-o Petru aici și care s'a adresat către „batjocoritorii” Ierusalimului, cari au lepădat piatra, pe Isus Christos, sună: „De aceea ascultați Cuvântul Domnului, batjocoritorilor, cari stăpâniți peste poporul acesta din Ierusalim!... Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului, temelie puternică; cei ce crede, nu se va grăbi”. (Isa. 28:14—16) În această profeție a lui Isaia a fost prin urmare cuprinsă promisiunea unei învieri, învierea Capului organizațiunii principale a Sionului.

Premergătorii și Daniel

²⁴ Ce urmează deci din învierea lui Isus Christos, a temeliei puternice? Binecuvântarea altora din toate semințiile și națiunile, binecuvântarea cu o înviere din cei morți. Acest cuget pare a fi cuprins în Psalmul 45:16, deși nu este exprimat direct, când este scris acolo: „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei pune domni în toată țară”. Deoarece pronumele *tăi* în limba ebraică este de gen masculin, prin urmare acesta se adresează Regelui uns a lui Iehova, lui Isus Christos, la ai cărui părinți credincioși au aparținut după trup Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Regele David și alții, cari toți au murit în credință în Dumnezeu și în scopul său bun. Pentruca acești bărbați morți să poată lua locul de „copii” ai lui Isus Christos și să poată fi făcați domni sau prinți pe întreg pământul, trebuie să fie aduși iarăși la viață pe pământ printr'o înviere. Întrucât ei devin „copii” ai Regelui Isus Christos, învierea lor la viață

trebuie să se facă în baza faptului că El a murit pentru ei, și pe lângă aceasta prin puterea Sa de a învia morții, pe cari i-a răscumpărat prin jertfa Sa.

²⁵ În felul acesta, străbunii Săi dobândesc viața prin El și El va fi tatăl lor deodreptul. Il vor numi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele vecinicilor, Domn al păcii”. (Isa. 9:6) Isus Christos, Regele uns, n'a lăsat nicio îndoială despre aceea, că străbunii Săi credincioși vor fi înviați la viață. Iudeilor, cari n'au crezut în El și L-au lepădat, Ie-a zis: „Va fi plânsă și scrâșnirea dinților, când veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov, și pe toți profeții în Impărăția lui Dumnezeu, iar pe voi scoși afară”. Luca 13:28; Mat. 8:11, 12.

²⁶ Unuia dintre acești profeți, lui Daniel, pe care Regele Darius l-a făcut căpetenia tuturor prinților împărăției Medo-Persiei, i s'a făgăduit deodreptul că va învia în timpul împărăției lui Dumnezeu, guvernată de Isus Christos. După ce ingerii lui Iehova a prezis „vremea sfârșitului”, „uriciunea pustiirii”, creșterea cunoștinței biblice și „vremea de strămtorare, cum n'a mai fost de când sunt năzămurile și până la vremea aceasta, a zis credinciosului Daniel: „Iat tu, du-te, până va veni sfârșitul; tu te vei odihni, și te vei scula iarăș odala în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor”. (Dan. 12:1, 4, 11, 13) Daniel a fost în acel timp cam de o sută de ani și, deci, aproape de moarte. El a murit după al treilea an al lui Cir, care a urmat după Darius. În decursul celor două mii patru sute de ani, cari au trecut de atunci încolo, el s'a odihnit în groapă și nu într'un presupus iad provizoriu, într'un *Limbus*. Că el la timpul hotărât al lui Dumnezeu va învia în partea sa de moștenire, însemnează, prin urmare, că el vine ca unul dintre „prinții pe întreg pământul”, din groapă, la viață pe pământ. Întrucât strămtorarea fără precedent se dezvoltă repede și noi ne aflăm în timpul sfârșitului care ne aduce cunoștință mai mare, dar și „uriciune pustiirii”, putem fi siguri că Daniel într'un viitor, nu prea îndepărtat, va învia prin puterea învierii în moștenirea sa. Prin aceasta, el va deveni unul dintre „copiii” Marelui Prinț al păcii”, care din 1914 d. Chr. domnește activ la dreapta lui Iehova. Promisiunea făcută lui Daniel prin inger, este, pentru inimile noastre, o dovadă puternică pentru înviere.

²⁷ Întrucât Iudeilor credincioși, prin scrierile ebraice inspirate, le-au fost raportate acestea și deoarece ei au fost urmași ai servilor credincioși ai lui Iehova, cari au crezut într'o înviere viitoare, ei au așteptat în timpul lui Isus o înviere. Firește că ei n'au așteptat învierea lui Isus la timpul ei, la trei zile după moartea Sa violentă. Chiar și fariseii au ținut tare la credința că morții înviază din nou; și pe această credință desigur nu de aceea au avut-o, pentrucă a învățat-o Isus. „Căci Saducheeii zic că nu este înviere, nici inger, nici duh, pe când Fariseii le mărturisesc pe amândouă”. (Fapte 23:8) De aceea a zis Pavel înaintea tribunalului judecătorului Felix: „Îți mărturisesc că schujesc Dumnezeului părinților mei după Calea, pe care ei o numesc sectă; eu cred tot ce este scris în Lege și în Prooroci, și am în Dumnezeu nădejdea aceasta, pe care o au și ei

²⁵ Cum a arătat Isus Iudeilor necredincioși, că acei credincioși din timpul vieții vor fi înviați?

²⁶ Cum i s'a dat lui Daniel de-a dreptul o promisiune de înviere? și pentruce este ea aproape de împlinirea sa?

²⁷ Din care fapte reiese clar că cu mulți ani înainte de nașterea lui Isus noțiunea „înviere” a fost cunoscută Iudeilor?

²³ Cum arată Petru în epistola sa cea dintâi, că Isaia 28:16 presupune o înviere?

²⁴ Cum se va realiza Psalmul 45:16 în armonie cu cele de mai sus?

inșiși, că va fi o înviere a morților a celor drepti și a celor nedrepti". (Fapte 24:14, 15, 21) Prin urmare este clar că această expresie *înviere* a fost obicinuită printre Iudei cu mult timp înainte de nașterea lui Isus.

„Anastasis” și însemnarea sa

²⁸ Să ne cugetăm la aceea că scrierile ebraice ale Bibliiei s'au început a se traduce în secolul al treilea înainte de Christos în limba greacă obicinuită (sau *Koine*). Această traducere a fost cunoscută ca *Septuaginta* (LXX) grecească. După aceea au fost compuse și terminate cărțile Macabeilor în grecește, și anume cu cel puțin o jumătate de secol înainte de nașterea lui Isus. (64 î. Chr). Aceste cărți ale Macabeilor au fost adăugate de către Iudeii cari au vorbit grecește, *Septuaginta* grecești. Cuvântul grecesc, care în românește este tradus cu „înviere” este „*anastasis*”. El se află de mai multe ori în *Septuaginta* cea grecească și în cartea Macabeilor. Literalmente el înseamnă „o ridicare din nou” sau „a te scula”. Acest înțeles îl are cuvântul în Plângerile lui Ieremia 3:63, unde este scris: „Uită-Te când stau ei jos sau când se scoală (anastasis). Eu sunt cântecul lor de batjocură”. Mai departe în Ieremia 3:8. „De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula (*anastasis*) la o mărturie: căci am hotărât să strâng neamurile să adun împărățiile. ca să-Mi vars urgia peste ele, toată aprinderea mâinii Mele; căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Mele”. (*Septuaginta*, de C. Thomson, engl.). Apostolii lui Isus au citat în scrierile lor de multe ori din *Septuaginta* grecească: cuvântul *anastasis* le-a fost cunoscut și a fost întrebuițat de ei.

²⁹ În versetele pe cari le-am citat mai sus din *Septuaginta*, *anastasis* nu se referă la învierea morților din gropi. În cartea doua a Macabeilor însă el este întrebuințat în înțelesul acesta. În pasajul, la care se referă ierarhia romano-catolică pentru sprijinirea învățării sale despre „purgatoriu” și despre citirea slujbelor pentru cei morți, citim: „Nobilul Iuda însă a înștiințat norodul să se păzească de păcat, pentru că au văzut cu ochii lor urmările păcatului, la cei ce au căzut în război. Și după ce a adunat printre o colectare printre oameni către 2000 de drahme argint, i-a trimis la Ierusalim, pentru ca să se aducă o jertfă pentru păcat. Și el a făcut foarte bine cu aceasta, deoarece s'a gândit la înviere (anastasis). Căci dacă nu ar fi așteptat, că ei căzuți în război vor învia (Verb: *anasténai*), atunci ar fi fost de prisos și o prostie să se roage pentru cei morți. Apoi s'a mai gândit și la aceea, că celui adormit în evlavie îi este păstrată cea mai mirunată răsplătă a îndurării — un cuget sfânt și evlavios! De aceea a făcut el pentru cei morți jertfa de ispășire pentru ca să fie izbăviți de păcatele lor”. 2 Macabei 12:42—45, *Kautzsch*; mai departe traducerea catolică *Riessler*.

³⁰ Noi suntem de acord că acele versete vorbesc despre „înviere”, dar nu despre un așa numit „purgatoriu” al torturii și chinului în fiacări și despre altele, cum a descris poetul italian Dante în „Comedia divină” a lui. În loc să îndrumeze pe cei morți într-o stațiune intermediară de purgatoriu între cer și iad, versetul 45

amintit mai sus vorbește despre morți ca de cei cari n'au cunoștință, asemenea acelor cari „adorm”. Speranța lor la viață nu constă din aceea să iasă dintr'un „purgatoriu” și să ajungă în cer, ci „să se ridice” din starea morții, din groapă. Iudeii din vechime au crezut în înviere la viață, pe acest pământ, și nu că vor ajunge în cer ca să fie spirite. Strângerea de bani pe care a făcut-o Iuda Macabeul pentru acei iudei căzuți (în război) n'a pricinuit nicio schimbare nici în privința morală și nici religioasă la acei iudei morți, cari au fost găsiți cu amulete de idoli sub veșmintele lor, ci acestia se vor întoarce din gropi în privința morală și religioasă, cum au căzut în moarte. Eclesiastul 11:3 ne spune: „Ori încotro ar cădea copacul, fie spre miazăzi, fie spre miazănoapte în locul unde cade, acolo rămâne”. Ceea ce Iuda, fără sângele lui Isus Christos, a sperat să dobândească cu ajutorul banilor adunați pentru acei iudei căzuți, a fost cel mult o ispășire de umbră, o ștergere de umbră a păcatelor în contra legii mozaice, cum au dobândit-o iudeii în viață prin aceea că au adus animale de jertfă ca jertfă de ispășire pentru ei. (Lev. 4:1-35) Așa se poate vedea, că, chiar dacă ierarhia romano-catolică numește cartea a doua a Macabeilor ca inspirată și ca parte a Sfințelor Scripturi, totuși ea nu sprijinește învățătura despre un „purgatoriu”, unde sunt chinuite sufletele oamenilor după moarte.

³¹ În 2 Macabei 7:8-14 citim despre o mamă iudeie și torturarea celor șapte fii ai ei: „De aceea a suferit și acesta torturarea pe mai departe întocmai ca și primul. Când a fost în agonie, a zis (regelui): Tu om nelegiuit, tu ne iei acum viața trecătoare, dar regele lumii ne va învia (Verb: *anastései*) la renaștere vecinică a vieții adevărate. După acesta a fost (batjocorit) al treilea.... După ce și-a părăsit viața, el au maltratată și au torturat pe al pătrulea în același chip. Și pentru că el a fost aproape de moarte a zis: Ne mângâie dacă pierdem viața prin oameni, nutrind speranțele dăruite de Dumnezeu, că vom fi înviați (Verb: *anastesesthai*) iarăși de El; căci pentru tine firește nu vă exista înviere (anastasis) la viață”. (*Kautzsch*, tot așa *Riessler*). Aceste versete au valoare istorică. Ele arată, că Iudeii secolului al doilea înainte de Christos au crezut într-o reîntoarcere a morților la viață pe pământ ca creaturi omeneste. Ele cuprind mai departe părerea de credință a Iudeilor, că unii oameni sunt atât de nelegiuit de sadici (cărora le place să tortureze), că Dumnezeu nu-i va învia printre o înviere din moarte.

³² Dacă după părerea Iudeilor în timpul lui Isus un crimnal era atât de jos căzut în răutate încât pentru el nu exista nicio speranță la o înviere, atunci — în armonie cu credința amintită mai sus — se arunca cadavru criminalului executat în văgăuna adâncă, îngustă la sud de Ierusalim, care a purtat numele *Ghenna* sau *Valea lui Hinnot*. În adâncimile acestei prăpăstii înguste au fost aruncate corpuri animale moarte și tot felul de alte murdării, pentru ca se putea arde din ele să fie distrus de foc. Flăcările gheenei au fost întreținute zi și noapte, și pentru a grăbi distrugerea arzătoare s'a aruncat pucioasă în flăcări. Dacă ceva trup animalic mort a rămas acățat de stânci ieșite în afară și a scăpat de ardere, în acest loc fierbinte a devenit un cuib al viermilor. Acești viermi au fost prin urmare mijloacele nimicirii și n'au murit până când au consumat

²⁸ În ce fel au cunoscut Iudeii în zilele lui Isus cuvântul grecesc „anastasis”, și ce înseamnă acest cuvânt literalmente?

²⁹ În ce legătură este întrebuințat în 2 Macabei cuvântul „anastasis”?

³⁰ Pentru ce au oferit 2 Macabei 12: 42-45 niciodată pentru un „purgatoriu” sau pentru ștergerea adeverată a păcatelor celor morți prin strângeri de bani?

³¹ Ce arată 2 Macabei 7:8-14 cu privire la părerile privitoare la înviere?

³² Cărui scop l-a servit gheena, și ce a simbolizat?

substanța putrezitoare, descompusă. În trecut, gheena a fost un loc al nimicirii prin foc sau viermi. Numai fantezii sacite religioase aduc gheena în legătură cu o chinuire a sufletelor oamenilor, cari ar fi conștiente. În biblie, dimpotrivă, gheena este întrebuintată ca un simbol al nimicirii vecinice sau al distrugerii aceloră, cari sunt excluși (scoși afară) dela o înviere. Isus a privit cu ochii Săi proprii adeseori în această gheenă în sudul Ierusalimului și a cunoscut scopul și întrebuintarea ei. El și ucenicii Săi de aceea au întrebuintat-o în vorbirile lor ca un simbol al nimicirii din care nu există înviere, dar niciodată ca un simbol de chinuire vecinică prin diavol în mijlocul focului și a pucioasei. De exemplu Isus a zis: „Nu vă temeți de cei ceucid

trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă”. — Mat. 10:28.

³² Gheena se deosebește de Hades sau de groapă pentru că din gheenă nu există înviere; ea înseamnă o nimicire completă a creaturii, nimicirea corpului și a sufletului. Spre a arăta că gheena arată contrarul vieții, Isus a zis mai departe: „Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l dela tine. Este mai bine pentru tine să intri în vleață numai cu un ochi, decât să ai amândoi ochii, și să fii aruncat în focul gheenei”. (Mat. 18:9) Dacă aruncarea în gheenă este contrarul dela intrarea în viață, atunci gheena nu înseamnă chin, ci moarte, ștergerea din viață. Isus

(Continuare în numărul viitor)

OCĂRIRE ȘI RĂSVĂTIRE ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU

„Domnul este Împărat în veci de veci; neamurile sunt nimicite din țara Lui”. — Ps. 10:16.

(Ținere din Nr. trecut)

⁷ Voi-va să susțină vreun evreu sau creștin, care crede în Biblie, având în vedere cunoscuta istorie a Babilonului și a lui Ninive, precum și cuvintele de mai sus ale lui Isaia, cari se referă la „împăratul Babilonului” (Isa. 14:4), că Nimrod a fost pus de Iehova Dumnezeu ca despot, tiran sau rege în Babilon? Rănduit-a Dumnezeu pe Nimrod ca „stăpânirea”, stăpânirile cari sunt, cărora Noe, Sem, Avraam și alți servi ai lui Dumnezeu au trebuit să fie supuși, fie că au fost drepte sau false înaintea lui Dumnezeu? Că Nimrod a fost un vânător puternic în ochii DOMNULUI (o trad. amer.), nu arată aprobarea sa din partea Domnului. *Biblia Elberfelder* spune în Genesa 10:9, 10: „El, a fost un viteaz vânător înaintea lui Iehova; iată de ce se zice: Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea lui Iehova, El a domnit la început peste Babel” și așa mai departe. Cuvintele „înaintea lui Iehova” înseamnă aici „care a intrat pe Iehova”, „împotriva lui Iehova” sau „în conflict cu Iehova”. Așa este explicat în *Cyclopaedia* religioasă de McClintock și Strong, volumul 7, pagina 109, coloana I-a; mai departe în Targum-ul evreu de Ionatan și în Targum-ul Ierusalimului, precum și de către istoricul iudeu Josephus*). Să se compare cu acestea Genesa 6:11.

⁸ Guvernul și stăpânirea lui Nimrod au însemnat o răsvătire împotriva stăpânirii legale a lui Iehova peste întreg pământul. Și proverbul, care a fost întipărit pentru lauda urmașului său și imitatorului său politic, și anume: „Ca Nimrod, un vânător puternic înaintea lui Iehova”, a fost o ocărire a lui Dumnezeu. Aceasta explică pentru ce s'a susținut, că Nimrod după moartea sa n'a fost mort, ci a trăit mai departe ca un dumnezeu în lumea nevăzută; și el a fost ridicat la divinitate. Fără îndoială, că puternicul vânător Nimrod în timpul împărășirii sale peste Babilon a permis, ba a

cerut, ca supușii săi să se închine lui în locul lui Iehova, căruia Nimrod i s'a împotrivit. În felul acesta a legat Nimrod religia cu stăpânirea sa. El s'a făcut capul religios al Babilonului și a unit astfel religia cu statul.

⁹ Pilda lui Nimrod pe teren politic și religios a fost imitată de atunci încoace de numeroși domnitori păgâni, până la așa numita „eră creștină” și în mod remarcabil în Roma. Împăratul August, care a domnit în „epoca de aur” a imperiului roman, a murit în anul al patrusprezecelea al „erei creștine”. La moarte a fost numărat printre zei, și au fost ridicate temple și altare pentru el. Împăratul Claudiu, premergătorul faimosului Nero, a murit în anul 54 d. Chr. și și el a fost înălțat la divinitate, b'a i s'au ridicat stâlpi cu chipuri, cari au fost venerați prin închinare. Cel puțin în cazul stăpânitorilor păgâni, Satan, Diavolul, s'a străduit să-și împlinească promisiunea: „Veți fi ca zeii”, adică ca zeii în instituțiile religioase păgâne! Aceasta a însemnat răsvătire împotriva lui Iehova Dumnezeu, pentru că a atras pe oameni dela închinarea adevărată lui Dumnezeu și dela devotamentul față de supremația Sa universală.

¹⁰ La două secole și jumătate mai târziu, Constantin s'a făcut el însuși împăratul Romei. El și-a luat titlul unui Pontifex Maximus, ceea ce înseamnă „preotul cel mai înalt”, pentru a supraveghea toată activitatea religioasă în împărăție. În anul 325 d. Chr. a prezidat conciliul dela Nicea, pe care l-a convocat în interesul păcii religioase. Acolo a emis împăratul Constantin ca Pontifex Maximus decretul, că învățătura despre treime, despre *trei zei într'o singură persoană*, a trebuit să formeze dogma de credință între aceia, cari susțin a fi creștini. Pe acest decret religios Constantin l-a impus cu sabină statului. Pe baza susținerii, că s'a convertit la creștinism, el a legat prin persoana sa ca legătură biserică cu statul. El a fost deșul de pătrunzător pentru a înconjura persoana capului politic al statului cu o sfințenie, care să-l facă inviolabil și de neatinș pentru oarecari supuși ai imperiului.

* Targum-ul de Ionatan ben Uzziel spune: „Dela întemeierea lumii nu s' găsit niciunul ca Nimrod, atât de puternic în vânătoare și în rebeliuni împotriva Domnului”.

Targum-ul Ierusalimului spune: „El a fost puternic în vânătoare (sau în jaf și în păcatul înaintea lui Dumnezeu; pentru că el a fost un vânător al fiilor oamenilor în limbile lor: și el s'a spus: „Părășiți religia lui Sem și tinetivă de cea făcută de Nimrod”.

Vezi și Josephus: „Art. quales of the Jews”, volumul I, capitolul 4, alineatele 2, 3.

⁸ De ce fel a fost guvernul și stăpânirea lui Nimrod?

⁹ Cum a fost imitată pilda lui Nimrod în Roma?

¹⁰ Cum a legat împăratul Constantin biserică cu statul?

¹¹ Grațian, care s'a făcut împărat în anul 378 d. Chr., a refuzat să poarte titlul și insignele slujbei de Pontifex Maximus, deși aceasta s'a privit până atunci ca o demnitate, care este legată de nedespartil cu oficiul împăratului. Deși Grațian, un politician, a refuzat, să poarte titlul lui „pontifex maximus”, pentru că acesta a fost de origine păgână și nu i s'a convenit unui creștin, totuși episcopul romano-catolic din Roma, Papa Damasus, contemporan al împăratului Grațian, a luat remedie acestui titlu ca primul, după cât se pare. Prin urmare Eusebiu Hieronim, pe care Papa Damasus l-a însărcinat să traducă Biblia în limba latină, a înțeles expresia *pontifex* în Biblia latină Vulgata și a aplicat-o lui Isus Christos. Dacă deci papii din Roma oficiază sub titlul păgân *pontifex maximus*, ei prin aceasta cu siguranță nu servesc și slăvesc pe Iehova Dumnezeu, ci pe acela care a introdus slajba lui „pontifex maximus”, adică pe „dumnezeu acestei lumi”.

¹² De aceea nu ne mira, ca papa ca reprezentantul atototernicului Dumnezeu pe pământ este numit „locușitorul lui Dumnezeu”, și că romano-catolicii dau onoruri, adorațiune și titlu, cași ar trebui să I se dea Dumnezeului, celui viu și adevărat Iehova, unui papă, care este „făcut” de un colegiu de cardinali**). Răsvățirea acestei purtări se poate vedea în lumina declarației divine din Isaia 42 8: „Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n'o voi da altuia, nici lauda Mea idoliilor”. Creștinul, care rămâne devotat credincios în mijlocul lumii răsvățitoare Celui Prea Înalt al universului, va lucra în armonie cu cuvintele apostolului din I Corinteni 8:4-7:

„Știm că în lume un idol este tot una cu nimic, și că nu este decât un singur Dumnezeu. Căci chiar dacă ar fi așa numiți 'dumnezei', fie în cer, fie pe pământ (cum și sunt în adevăr mulți 'dumnezei' și mulți 'domni'), totuș pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, dela care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn; Isus Christos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi. Dar nu toți au cunoștința aceasta”. (*Biblia catolică alioli*). Un stăpânitor al religiei, care susține a fi un creștin și în acelaș timp nu lucrează după această prescripțiune apostolică, este vinovat de hulă sau ocărire și răsvățire împotriva lui Iehova Dumnezeu și a Christosului Său și aduce mare ocără asupra lui Dumnezeu și a lui Christos.

Un truc des întrebuințat

¹³ Un truc preferat, la care recurg oamenii acestei lumi, a cărei Dumnezeu este Satan Diavolul, consta din aceea, că învinovătesc pe servii credincioși ai lui Iehova tocmai de lucrurile, de cari sunt ei înșiși vinovați înaintea lui Dumnezeu, și anume de ocărire și răsvățire. Sfânta Scriptură scoate în evidență numeroase exemple,

** Cităm: „Următorii, care este numit adorațiunea, și acum, este o parte a cereșitorilor, cari sunt legate cu așezarea unui nou papă. Întrucât în alb, împodobit cu diamante strălucitoare, în pantofi roșii, cu cruci de aur ca încălțăminte, este condus la altar, unde ingenuche. Apoi — papa se ridică, și mitra pe cap, este ridicat de cardinali pe tronul altarului ca să vorbească. Unul dintre episcopi ingenuche, și cântărea „Te Denu” (Dumnezeu mare, te laudăm) se începe. Într-o timp cardinalii sântă plicioarele, maiușe și fața papii. O monedă comemorativă bătută în monethria papale, care reprezintă această ceremonie, poartă aceste cuvinte: (Aceluia pe care l-au făcut, aceluia i se inchină)”. „A susținut timpul”, p. 305, aliniatul 1/1889.

11 Cine a luat la timpul hotărât titlul „pontifex maximus”, și în a cui serviciu?

12 Cum se arată răsvățirea papii în lumina din Isaia 42:8 și I Corinteni 8:4-7?

13 La ce truc preferat recurg oameni lumesci? Și pentru ce est. adus cazul lui Ieremia ca exemplu?

pe cari prezentul pare a arăta că este potrivit de a le examina pe scurt. Întrucât aici este vorba de supremația universală a Dumnezeului vecinic Iehova, găsim aceste exemple încă în istoria de mai înainte cu multe secole, în timpul dinainte de Christos. Primul exemplu amintit cade în secolul al șaptelea dinainte de Christos. Acuzatul este profetul lui Iehova, Ieremia. Și cine sunt pășitorii lui? Va rog să nu vă îngroziiți, dacă raportul Bibliei spune, că au fost profeții și profeții Ierusalimului: „Atunci profeții și proorocii au vorbit astfel capetenilor și întregului popor: Omul acesta este vrednic de moarte; căci a proorocit împotriva cetății acestei, cum ați auzit voi înși-vă cu urechile voastre!” (Ier. 26:11) „Cetatea” a fost Ierusalimul, orașul sfânt renumit cu templul său, pe care l-a clădit Regele Solomon. Dacă acum Ieremia a vorbit împotriva acestor lucruri „sfinte”, el s'a părut vinovat de ocărire și răsvățire, pentru că atât profeții cât și guvernul regal au fost atinși. Cu toate acestea Ieremia a vorbit așa. În Ieremia 7:8-18 acest profet a scris, ce a spus el, când a stat acolo în porțile templului:

¹⁴ „Dar iată că voi vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, cari nu slujesc la nimic. Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămăie lui Baal, mergeți după alți dumnezei, pe cari nu-i cunoașteți!... Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu și ziceți: Suntem izbăviți!...ca iarăș să faceți toate aceste uriciuni! Este casa aceeași peste care este chemat Numele Meu, o peșteră de tâlhari înaintea voastră? Eu însuși văd lucrul acesta, zice Domnul! Duceți-vă dar la locul care-Mi fusese închinat la Silo, unde pusăsem să locuiască odinioară Numele Meu, și vedeți ce i-am făcut, din pricina rantații poporului Meu Israel! Și acum, fiindcă ați făcut toate aceste fapte, zice Domnul, fiindcă v'am vorbit dis de dimineață, și n'ați ascultat! fiindcă v'am chemat și n'ați răspuns, voi face Casa (templului) peste care este chemat Numele Meu, în care va puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat voua și părinților voștri, le voi face întocmai cum am făcut lui Silo. Și vă voi lepăda dela Fața Mea, cum am lepădat pe toți frații voștri, pe toată sămânța lui Efraim (în anul 740 î. Chr.) Tu însă nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălța nici cereri, nici rugăciuni pentru ei, și nu stăruie pe lângă Mine; căci nu te voi asculta! Nu vezi ce fac ei în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului? Copiii strâng lemne, părinții aprind focul, și femeile frământă plămădeala, ca să pregătească turte împărătesei cerului, și să toarne jertfe de băutura altor dumnezei, ca să Mă mânie!”

¹⁵ Oare cuvintele de mai sus, întrucât au fost rostite în public, direct în orașul sfânt Ierusalim, ba mai mult decât aceasta, chiar în jurul templului, n'au fost ele sortite să stărnească atătare publică și rascoala și să cauzeze un tumult? Tocmai aceasta s'a întâmplat. Sfânta Scriptură ne raportează: „Și când a isorăvit de spus Ieremia tot ce-i poruncise Domnul să spună întregului popor, profeții, proorocii, și tot poporul, au pus mâna pe el, și au zis: Trebuie să mori negreșit! Pentru că proorocesti în Numele Domnului, și zici: Casa aceasta va ajunge ca Silo, și cetatea această va fi pustie și lipsită de locuitori? Tot poporul s'a îngrădădit în jurul lui Ieremia în Casa Domnului”. (Ier.

14 Ce cuvinte a rostit Ieremia, care au fost pricina răsvățirii?

15 Având în vedere ceea ce a urmat din cuvintele lui Ieremia, ce le pare șoare ce întrebări pna despre acele cuvinte?

26:8, 9) Unii vor spune: Desigur această indignare publică, aceasta răscoală religioasă trebuie să fie o dovadă pentru aceea, că cuvintele lui Ieremia au fost o ocărire rasvrătitoare, cari au discreditat stăpânirea regală a Ierusalimului și au ofensat simțămintele religioase ale preoților templului, ale profetilor religiei și ale vizitatorilor templului. De fapt Ieremia a spus adevărul când a zis, că templul a fost făcut o peșteră de tâlhari; că se fură, se omoară, se săvârșesc preacurvii, se jură mincinos, se aduce tămăie lui Baal, se închină la zăii păgânilor și se pregătesc turte pentru împărăteasa cerului; dar avut-a Ieremia drept cu toată fascinarea aceasta a religiei ca să facă de cunoscut acestea în public? Avut-a el un motiv drept sau o scuză să vorbească astfel de lucruri în capitală, liber și deschis?

¹⁶ Ceea ce în cazul acesta îl desleagă pe Ieremia de învinuirea oricărui ocăriri, huliri și răsvrătiri, este faptul, că Iehova Dumnezeu însuși l-a trimis și i-a poruncit să vorbească în felul acesta, în numele Său în curțile templului, unde religioniștii au putut auzi cuvintele sale. Ceea ce a poruncit Dumnezeu Cel Prea Înalt martorului Său pe pământ ca să vestească, n'a putut fi nici hulitor și nici răsvrător; pentrucă desigur Dumnezeu nu este hulitor și răsvrător împotriva Sa însuși. Afară de aceasta toți acei vizitatori ai templului au mărturisit, că sunt poporul legământului lui Dumnezeu și adoratorii Săi. Prin faptul că Ieremia a primit mărturisirea lor, a fost drept și consecvent, că le-a spus toate lucrurile acestea din porunca lui Dumnezeu. El n'a vorbit cu o intențiune răutăcioasă, ci din ascultare față de Dumnezeu. Dovada, că vestea sa tăietoare a fost îndreptățită, deoarece a avut la bază porunca lui Dumnezeu, o găsim în cuvintele:

¹⁷ „La începutul domniei lui Ioachim, fiul lui Iosia împăratul lui Iuda, a fost rostit următorul cuvânt din partea Domnului: Așa vorbește Domnul: Stai în curtea Casei Domnului, și spune acelor cari vin din toate cetățile lui Iuda să se închine în Casa Domnului, toate cuvintele pe cari-ți poruncesc să li le spui; nu lăsa niciun cuvânt din ele. Poate că vor asculta, și se vor întoarce fiecare dela calea lui cea rea; atunci Mă voi căi de raul, pe care m' am gândisem să li-l fac din pricina răutății faptelor lor. Să le spui: Așa vorbește Domnul: Dacă nu Mă ascultați să umblați în Legea Mea, pe care v'am pus-o înainte; dacă nu ascultați cuvintele robilor Mei proorocii, pe cari vi-i trimit, pe cari vi i-am trimis sculându-mă disdedimienată, și trimițându-vă, și pe cari nu i-ați ascultat, atunci voi face Casei acesteia ca lui Silo (care a fost jefuit de chivotul legământului, de simbolul prezentei lui Dumnezeu), și voi face din cetatea aceasta (Ierusalimul) o pricină de blestem pentru toate neamurile pământului. Preoții, proorocii, și tot poporul, au auzit pe Ieremia rostind aceste cuvinte în Casa Domnului”. Ier. 26:1-7.

¹⁸ Înaintea tribunalului, Ieremia și-a adus apărarea, dupăce preoții și profetii au spus învinuirea lor împotriva lui. El s'a rugat să sisteze cazul cu motivarea, că a vorbit din porunca lui Dumnezeu. Iehova i-a poruncit să propovăduiască, și el a făcut aceasta; acuma a fost datoră Iraeliților, cari au mărturisit că venează pe Dumnezeu, să-l asculte. Dacă vor fi cu luare

aminte la cuvintele sale, va fi spre binele lor înșiși. „Ieremia a zis tuturor căpeteniilor și întregului popor: Domnul m'a trimis să proorocesc împotriva Casei acesteia și împotriva cetății acesteia toate lucrurile pe cari le-ați auzit voi. Acum, îndreptați-vă căile și faptele, ascultați glasul Domnului, Dumnezeului vostru, și Domnul Să va căi de raul pe care l-a rostit împotriva voastră! Cât despre mine, iată-mă în mâinile voastre; faceți-mi ce vi se va părea că este bine și drept! Numai să știți că, dacă mă veți omori, va veți face vinovați de sânge nevinovat, voi, cetatea aceasta și locuitorii ei; căci Domnul m'a trimis în adevăr la voi să rostesc în auzul vostru toate aceste cuvinte!”. Ier. 26:12-15.

¹⁹ A omori pe Ieremia din cauza învinuirii fără temei a ocăririi răsvrătitoare, n'a putut să îmbunătățească lucrurile; numai a înmulțit vina Iraeliților a ocăririi și răsvrătirii împotriva lui Dumnezeu Domnul și i-a pătat atât pe ei cât și cetatea lor sfânta cu sângele martorului nevinovat a lui Iehova. Astfel, Ieremia, după această înștiințare, a lăsat cazul să se liniștească. Ce au făcut însă politicianii din Ierusalim? Lăsatu-s'au înfricați și alăturatu-s'au apoi acelor preoți și profeti falși și poporului fanatic, sau decis-au cazul conform faptelor, indiferent de aceea, că Ieremia a fost un martor a lui Iehova? Dacă politicianii și judecătorii în ziua de astăzi trebuie să rostescă sentințe din cauza învinuirilor de ocărire și de răscoală, cari se fac la ațajarea preoților și predicatorilor și acțiunilor asociațiunilor, atunci fac bine dacă iau în seamă în ce chip au ajuns la o deciziune hărbații, cari au tratat cazul lui Ieremia. Ei au putut urma în judecarea acuzelor împotriva lui Ieremia două exemple de drept contrare. Muntea sănătoasă și o judecată bună au biruit și le-au ajutat să urmeze exemplul de judecată adevărat. „Căpeteniile și tot poporul au zis preoților și proorocilor: Omul acesta nu este vinovat de pedepsa cu moartea; căci ne-a vorbit în Numele Domnului, Dumnezeului nostru!”. Să ascultăm aici pe bătrânii prudenți, cari au apărât pe Ieremia:

²⁰ „Și unii din bătrânii țării s'au sculat, și au zis întregii adunări a poporului: Mica din Moroșet proorocă pe vremea lui Ezechia, împăratul lui Iuda, și spunea întregului popor al lui Iuda: Așa vorbește Domnul oștirilor: Sionul va fi arat ca un ogor, Ierusalimul va ajunge un morman de pietre, și muntele Casei Domnului (templului) o înălțime acoperită cu păduri. L-a omorât însă oare Ezechia împăratul lui Iuda, și tot Iuda? Nu s'a temut Ezechia de Domnul? Nu s'a rugat el Domnului? Și atunci Domnul S'a căit de raul pe care-l rostise împotriva lor. Și noi (neluând în seamă exemplul lui Ezechia) să ne împovăram suficiel cu o nelegiuire așa de mare?”

²¹ Probabil că bătrânii religiei cari au înșefat după sângele lui Ieremia au fost aceia, cari au adus arguimentul contrar în favoarea morții sale: „A mai fost însă un om care proorocă în Numele Domnului: Urie, fiul lui Samiia, din Chiriat-Iearim. El a proorocit împotriva cetății acesteia și împotriva țării acesteia, tocmai aceleași lucruri ca Ieremia. Împăratul Ioachim, toți vitejii lui, și toate căpeteniile lui, au auzit cuvintele lui, și împăratul a căutat să-l omoare. Dar Urie, care

¹⁶ Ce desleagă pe Ieremia de învinuirile ridicate împotriva lui?
¹⁷ Ce arată raportul din Ieremia 26:1-7?
¹⁸ Ce a spus Ieremia înaintea tribunalului pentru apărarea sa?

¹⁹ Pe care dintre două căi au putut-o alege judecătorii în cazul lui Ieremia?
²⁰ Ce exemplu de drept au citat bătrânii prudenți?

a fost înștiințat de lucrul acesta, s'a temut, a fugit, și s'a dus în Egipt. Împăratul Ioiachim a trimis niște oameni în Egipt și anume: pe Elnatan, fiul lui Acbor, și pe Ahfi, împreună cu ei în Egipt. Aceștia au scos din Egipt pe Uria și l-au adus la împăratul Ioiachim, care l-a omorât cu sabia, și i-a aruncat trupul mort în mormintele copiilor poporului". (Ier. 26:16-25). Guvernul împăratului Ioiachim de abia se începuse. Deci, dacă unii bătrâni au adus argumentul, că Ieremia trebuia omorât pentru ocărire și răsăritare, ei n'au putut să știe, ca ce sfârșit va avea împăratul pentru aceea, pentruca a ucis pe profetul Uria. În timp ce viața mîloslivului Rege Ezechia a fost prelungită cu cincisprezece ani și a murit de o moarte onorabilă în pace, ucigașul Rege Ioiachim a ajuns sub împăsătură domnitorului Nebucadnetar din Babilon și a murit de o moarte violentă. În mormântarea sa a fost asemenea aceleia a unui măgar, în afară de porțile Ierusalimului.

²¹ Afară de aceasta, unsprezece ani mai târziu, cuvintele lui Ieremia s'au împlinit față de aceia, cari l-au acuzat de ocărire răsăritoare, și Ierusalimul împreună cu templul său au avut parte de o distrugere mai rea decât Silo prin oștirile lui Nebucadnetar. (Ier. 22:18, 19; 2 Cron. 36:5-8, 14-21). Acea distrugere a Ierusalimului necredincios a ilustrat viitoarea distrugere a creștinătății și a organizației sale a religiei în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic", în Armaghedon. Apoc. 16:14-16.

²² Acolo a fost cel puțin un prinț sau căpetenie, care nu s'a lăsat stăpînit de preoți. Fără îndoială Ieremia a fost descălcat prin el de ocărire și răsăritare. Raportul divin suna: „Totuși mâna lui Ahicam, fiul lui Șafan, a fost cu Ieremia, și el n'a lăsat să fie dat pe mîna poporului ca să fie omorât". Ghedalia, fiul prințului Ahicam, a supraviețuit distrugerea Ierusalimului, Ieremia, care n'a fugit ca și Uria, de asemenea a supraviețuit-o. Ier. 26:24; 39:8-14.

Măsuri preventive ilegale

²³ Prin faptul că Satan voia să facă să fie acuzați Ieremia și alți martori ai lui Iehova de ocărire și de conspirație răsăritoare împotriva unui stat politic stăpînit de religie, el urmărește scopul ca să-i curățeașcă din cale. El voia să împiedece, ca ei să pună mai departe mărturie pentru scopul lui Dumnezeu. El face din caz o chestiune politică ca să-i aducă în conflict cu statul. Satan urăște pe toți aceia, cari nu priivesc la el și la organizațiunea sa lumească ca la „stăpînirile cele mai înalte" și cari nu fac cauză comună cu el în străduința sa ambițioasă după stăpînire mondială. El privește vestirea lor credincioasă și devotațiunea lor credincioasă față de Dumnezeu de Cel Prea Înalt ca ocărire și răsăritare împotriva lui și a lumii sale reale. Adeseori a întrebuințat următoarea tactică: El îi acuză de planuri revoluționare, și după spusele sale pentru a împiedeca ca acestea să se desvolte în fața deschise, el îi apasă, prin faptul că le ia libertățile și drepturile, îi închide sau chiar îi omoară. Un exemplu de demult despre aceasta găsim în Egipt, și anume la cărva timp după moartea lui Iosif, și intențiunii, care după aceea a devenit prim-mîntisire și nunta pe Faraon l-a avut peste sine.

²⁴ La putere a ajuns un Faraon, care n'a luat în considerație binele națiunii, pentru care s'a îngrijit Iosif, evreul. Când Faraonul acesta a văzut cum s'au înmulțit Ebreii, închinătorii lui Iehova, el i-a învințit de un complot de interval lung la o răscoală înarmată împotriva guvernului Egiptului când se va afla acesta în război cu dușmanii săi. Intocmai ca un Hitler, Faraon a întrebuințat aceasta ca o scuză ca să distrugă pe această seminție de închinători ai lui Iehova. „El a zis poporului său: Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decît noi. Veniți să ne arătăm dihaii față de el, ca să nu crească, pentruca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească și el cu vrăjmașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară. Și au pus peste ei ispravnici, ca să-i asuprească prin munci grele". Intrucît nici prin muncile grele înmulțirea Izraeliților nu s'a redus, Faraon a poruncit după aceea să omoare pe copilașii izraeliți îndată după nașterea lor. (Ex. 1:8-22). Faraon a fost un închinător al Diavolului. Motivele sale ca să ia astfel de măsuri pătinoare, nedrepte împotriva unei anumite rase au fost nule și inventate. Ele n'au fost altceva decît planul Diavolului ca prin el să distrugă pe poporul ales al lui Iehova.

²⁵ Cam la o mie de ani mai târziu, adică în secolul al șaselea înainte de Christos, a avut loc un alt caz, în care acuza falsă a răsăritării a fost întrebuințată în scopul ca să conturbe lucrarea servilor lui Iehova. O ramășiță credincioasă a lui Iuda tocmai se întorsese din captivitatea din Babilon ca să clădească din nou templul în Ierusalim. Această ramășiță sub guvernatorul Zorobabel și marele preot Iosua au refuzat să permită religioșilor păgâni ca să ia cumva parte la zidirea templului pentruca să nu-l spurce. Din acest motiv potrivitei păgâni au hotărît să facă prin guvernul împărătesc să înceteze cu totul lucrarea templului. În acest scop au compus o scrisoare în care au prezentat în chip fals situația domnitorului Ahașveros sau Artaxerxe I. Ei s'au prelinș a fi mari patrioți, cari sînt devotați în mod credincios guvernului, dar în acelaș timp au prezentat pe ziditorii iudei ai templului ca răsăritori. Intre altele scrisoarea lor către stăpînitorul Artaxerxe a spus despre Ierusalim următoarele: „Să știe împăratul că Iudzii pleacă dela tine și veniți printre noi la Ierusalim: zidesc din nou cetatea aceea răsărită și rea, îi ridică zidurile și-i dreg temelile. Să știe dar împăratul ca, dacă se va zidi cetatea aceasta și i se vor ridica zidurile, nu vor mai plăti nici bir, nici dare, nici drept de trecere, și vistieria împărătească va suferi din pricina aceasta. Și, fiindcă noi mîncăm sarea curții domnești și nu ne șade bine să vedem pe împărat păgubit, trimitem împăratului aceste știri. Să se facă cercetări în cartea cronicilor părinților tăi; și vei găsi și vei vedea în cartea cronicilor că cetatea aceasta este o cetate răsărită, vătămătoare împărățiilor și ținuturilor, și că (Iudeii, B. engl.) s'au datat la Răscoală încă din vremurile străbune. De aceea a fost nimicită cetatea aceasta".

²⁶ Ca măsuri luate după această scrisoare Regele Artaxerxe -a citit în cartea cronicilor statului darea de seamă despre iudeul credincios Daniel, care a fost

21, 22 (a) Ce exemplu de drept contrar au citat alți bătrâni? (b) Care devotație a lucrătorilor a arătat, care excepție de drept a fost cel aderat?
23 Care prinț a luat răstări ca să salveze viața lui Ieremia?
24 Cum a putut Satan să pună capăt lucrării Satorilor lui Iehova?

25 Ce exemplu despre o astfel de procedură găsim în Egipt?
26 Cum au procedat cam la o mie de ani mai târziu aceia, cari au combătut reînălțarea templului?
27 Ce a scris la această Regele Artaxerxe înșopoi? și cum au fost nimicite mai târziu efectele scrisorii sale?

prim-ministru al Medo-Persiei, nici n'a căutat să găsească decretul irevocabil al Regelui Cir pentru răclădirea templului. De aceea a scris înapoi: „Am dat poruncă să se facă cercetări; și s'a găsit că din vremuri vechi cetatea aceasta s'a răsculat împotriva împăraților, și s'a dat la răscoală și la Răzvrătire... Ca urmare, porunciți să înceteze lucrările oamenilor acestora, și să nu se mai zidească cetatea această până ce nu vor avea o învoire din partea mea”. (Ezra 4:1—21) Înarmați cu astfel de ordine, potrivnicii au silit încetarea lucrării templului. În cele din urmă rămășița iudeie a luat lupta dreptului pentru obligațiile și drepturile, pe cari le-a avut față de Iehova și a reușit ca cazul său să ajungă până înaintea autorității celei mai înalte a Regelui Darius al II-lea. S'a făcut cunoscută starea adevărată a lucrurilor, și guvernul în curând a constatat-o ca adevăr. După aceea lucrarea templului s'a început din nou și s'a dus la sfârșit, spre marea rușine a acelor, cari au strigat „răzvrătire”. Ezra, capitolul 5, 6.

²⁸ Daniel a fost tocmai acum amintit. Și pe el l-au lovit învinuirile răutăcioase ale dușmanului, cari au fost de fel politic. Regele Darius I a făcut pe Daniel prim-ministrul imperiului medo-persian. Dregătorii inferiori mai însemnați ai imperiului au căutat să împingă pe Daniel din slujba lui de președinte, pentru că a pus piedecă afacerilor și stoarcerilor lor. Intrucât au cunoscut credincioșii nezdruincinată a lui Daniel în adorațiunea lui Iehova, au plănuit să folosească aceasta ca o cursă pentru a aduce pe Daniel într'o situație, în care s'ar fi făcut el însuși vinovat după aparență de răzvrătire împotriva domnitorului imperiului. Ei au zis: „Nu vom găsi niciun cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel, afară numai dacă am găsi vreunul în Legea (alte trad.: serviciul) Dumnezeului lui!” (Dan. 6:5) Sub pretextul legii ei au urzit nenorocire, pentru rugăciunile lui Daniel către Dumnezeu să fie înlinate conform legii ca răzvrătire și călcare de loialitate față de stăpânitorul de stat idolatrizat Darius I. În această încercare cu privire la suveranitatea universală, Daniel și-a ales să adore pe Iehova ca supremație universală și ca un Dumnezeu al rugăciunii. Din cauza loialității sale față de Dumnezeu, Daniel a fost aruncat leiilor; dar păzirea lui în timpul nopții în groapa leiilor a dovedit, că nu s'a făcut vinovat de răzvrătire împotriva Regelui Darius. Ea a descoperit hotărârea nelegiuită, care s'a ascuns îndărătul legii făurită în chip răutăcios împotriva răzvrătirii. De aceea creatorii acestei legi au fost aruncați la lei; și acum Dumnezeu Ce Atotputernic a permis ca ei să-și caște gurile și să-i rupă în bucăți și să le zdrobească oasele.

²⁹ Încă înainte de acest caz cei trei împreună prizonieri evrei cu Daniel au refuzat să se arunce la pământ și să adore chipul de aur, pe care l-a ridicat Regele Nebucadnețar în Babilon. Credincioșii lor față de Iehova a fost condamnată ca o faptă de răzvrătire, care ar discredita în mod public decretul religios al regelui. Chaldeii, clasa preoților de atunci, au interpretat refuzul evreilor de a călca oprirea lui Dumnezeu de a se închina la idoli, ca răzvrătire împotriva Regelui Nebucadnețar. Așa au fost aruncați cei trei închinători adevărați ai lui Iehova pentru „crima” de ascultare

față de supremația Sa universală, în cuptorul de foc. În felul acesta nevinovăția lor a trebuit dovedită printr'o încercare de foc. Dar puieria cea mai înaltă a lui Iehova a triumfat asupra focului, și au ieșit afară viu din cuptorul aprins de foc, ceea ce a nimicit învinuirea dușmanului de „răzvrătire”. După aceea servii și murtorii îndreptățiți ai lui Iehova au fost înalțați în provincia Babilonului în slujbe și mai înalte. (Dan. 3:1—30). Această eliberare precum și acelea ale tuturor celorlalți servi ai lui Iehova, cum au fost amintite, ne servesc ca exemple. Ele sunt chipuri profetice din cari putem vedea cum va elibera El și pe martorii Săi credincioși de astăzi când sunt învinuiți de ocărire și răzvrătire, pentru că îi aduc închinare.

Creștini nu sunt mai presus de Isus Christos

³⁰ Pe toți acești închinători nezdrucinați ai lui Iehova, dela primul martir Abel până la Ioan Botcaștorul, premergătorul lui Isus, Apostolul îi numește un „nor de martori”. (Evr. 11:1—40; 12:1) Isus a zis apostolilor Săi credincioși și prin ei la toți ceilalți urmași credincioși: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M'au prigonit pe Mine, și pe voi va vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi”. (Ioan 15:20). După învierea Sa din morți, Isus a zis despre Sine însuși: „Iată ce zice Celce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu”. (Apoc. 3:14). Deși Isus a fost martorul credincios și adevărat al lui Dumnezeu al Domnului, totuși a fost acuzat de hulă sau ocărire și răzvrătire. Strigând după moartea lui Isus pe stăpân de chinuire, preoții și cărturarii și poporul au zis guvernatorului roman Pilat: „Noi avem o Lege, și după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S'a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu”. (Ioan 19:7) Așa au vorbit ei, deși Isus a combătut acuza lor falsă de ocărire sau hulă a lui Dumnezeu, după cum rețese aceasta din Ioan 10:22—38. După legea lui Moise, sub care Isus a fost născut ca iudeu, un hulitor a trebuit omorât cu pietre. Leviticul 24:16 sună: „Cine va blestema Numele Domnului, va fi pedepsit cu moartea: toată adunarea să-l ucidă cu pietre”. Un iudeu a putut pe drept să blasteme sau să defăimeze pe zeii falși păgâni, nu însă pe adevăratul Dumnezeu Iehova. (1 Regi. 18:27) De mai multe ori Iudeii au căutat să ucidă cu pietre pe Isus ca defăimător; dar acum ca să înconjoare viața de sânge, au făcut planul ca să-l facă să fie omorât de Roma.

³¹ Comunism, după felul lui Karl Marx, n'a existat în zilele lui Isus; căci astfel preoții religioși, caritabili și farișei l-ar fi acuzat de „comunism” înaintea guvernatorului roman în Iudea. Deoarece religioșii n'au putut acuza pe Isus și ucenicii Săi ca „călcător de drum al comunismului”, au întrebunțat trucul preferat al Diavolului de a acuza pe Isus de răzvrătire în contra Romei. Pe acel fel de Romă, adică pe Roma coruptă, a încercat Ducele fasciștilor, Benito Mussolini, să o reinvieze, și așume printr'o dictatură, prin biserica Lateran cu Papa roman din anul 1929, prin invaziunea în Etiopia și Albania și prin faptul că a atacat pe la spate Franța în anul 1940, tocmai în momentul când a fost luată prin surprindere de către agresorii nazisti. Cum și-au motivat conducătorii religiei acuza lor falsă

²⁸ Cum a fost acuzat Daniel de răzvrătire? și cum a fost îndreptățit?
²⁹ Pentru ce au fost învinuiți și cei trei tovarăși ai lui Daniel de răzvrătire și cum s'au dovedit ca nevinovați?

³⁰ Înaintea cel a fost acuzat Isus de asemenea în mod fals pentru a cauza moartea Sa în ce chip?
³¹ Pentru ce a fost învinuit Isus de fapt nu de comunism, dar de răzvrătire?

de răsvărire? Ei au spus că Isus a propovăduit împărăția lui Dumnezeu și a zis: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. Luca 8:1 și 20:25.

³² Să se observe cum a cautat grupul stăpânilor religioși să facă pe uneltele politice să îndeplinească dorința lor viclenă împotriva lui Isus, „martorul credincios și adevărat” al lui Dumnezeu. Citim: „S'au sculat toți, și au dus pe Isus înaintea lui Pilat. Și au început să-L părăsca, și să zică: Pe omul acesta l-am găsit ațâșând neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir Cezarului, și zicând că el este Christosul, Imparatul”. Insa nici guvernatorul Pilat și nici mai târziu Regele Irod n'au găsit niciun fel de vină de răsvărire la Isus. Conform obiceiului său de a da drumul unui prizonier politic în timpul paștilor, Pilat a lăsat pe religioniști să aleagă între Baraba și Isus. Citim cu privire la aceasta: „Ei au strigat cu toții într'un glas: La moarte cu omul acesta, și slobozește-ne pe Baraba! Baraba fusese aruncat în temniță pentru o răscoală, care avusese loc în cetate, și pentru un omor”. Prin strigatul lor nemencat Pilat s'a schimbat în cele din urmă. „Le-a slobozit pe cel ce fusese aruncat în temniță pentru răscosie și omor, și pe care-l cereau ei; iar pe Isus L-a dat în mâinile lor, ca să-și facă voia cu El”. (Luca 23:1-25) În felul acesta religioniștii au votat pentru libertatea adevăratului răsvărit și au ațâșat răscoală împotriva martorului nevinovat al lui Iehova, pentruca să fie ținut legat până când se va face executarea cu chinuire. Prin urmare religia a fost răspunzătoare de-a dreptul pentru moartea lui Isus; dar Pilat a putut să-și spele mâinile cât a voit, toluși elementul politic al Romei nu s'a putut cărași de complicitate la crimă, pe care și-a încărcat-o asupra sa prin aceea, că politicianii au cedat în mod las dorinței nelegiuite a religiei.

³³ Dacă Isus a fost acuzat de ocărare și răsvărire împotriva acestei lumi, aceasta s'a împlinit și urmașului său, apostolului Pavel. În Tesalonic (Saloniki de azi, Grecia) religioniștii iudei au ațâșat în cetate o răscoală și au zis despre Pavel și misionarii cari erau împreună cu el: „Oamenii aceștia, cari au răscolit lumea, au venit și aici... Ei toți lucrează împotriva poruncilor Cezarului, și spun că este un alt împărat: Isus”. Căta cauzine au cerut dela Iason, care a primit în chip ospitalier pe Pavel, și dacă aceasta a fost depusă sau nu, nu se știe, însă *Biblia Elberfelder* spune despre aceasta: „Cari au dat drumul lui Iason și celorlalți, numai după ce au căștat dela ei un zălog”. Fapte 17: 5-9.

³⁴ Efesul a fost centrul închinării catolice a unei zeite, a „Dianei Efesenilor”. Acolo conducătorul corporației lucrătorilor cari, prin facerea de chipuri și icoane pentru „împărăteasa lor a cerurilor”, câștigau multă bană, a invinuit pe Pavel de ocărare sau hădă împotriva acesteia. Oamenilor acestei corporații le-a zis Dimitrie: „Aproape în toată Asia, a înduplecat (acest Pavel) și a abătut mult norod, și zice că zeii făcuți de mâni nu sunt dumnezei. Primgădiu, care vine din acest fapt, nu este numai că meseria noastră cade în dispreg; dar și că templul marelui zeu Diana este socotit că o nimica, și chiar măreția aceleia, care este cinstită în toată Asia și în toată lumea, este nimicita”. După această furburare și răscoală în oraș către a urmat după aceea

stă vorbire răsvăritoare, Pavel a părăsit Efesul ca să plece în altă parte. (Fapte 19:24-41; 20:1) Când Pavel, mai târziu, în procesul său de judecată, a stat înaintea guvernatorului Felix în Cezarea, purtătorul de cuvânt al marelui preot Anania a acuzat pe apostolul Pavel cu cuvintele: „Am găsit pe omul acesta, care este o ciomadă: pune la cale răzvrătiri printre toți Iudeii de pe tot pământul, este mai marele sectei Nazarimenilor, și a cercat să spurce chiar și templul”. (Fapte 24:1-6) Aici se ridică din nou aceeași învinuire veche de răzvrătire și de hulă sau ocărare împotriva unui urmaș al lui Isus pentru a pune un capăt activității sale de propovădure.

Ce se poate aștepta

³⁵ Cuvintele lui Isus precum și toate celelalte cazuri citate ne servesc ca înștiințare despre ceea ce se poate aștepta în tot timpul acesta de după război până la războiul Armagedonului. Atunci cea mai înaltă chestiune de discuțiune a supremației în univers va fi hotărâta definitiv împotriva lui Satan „dumnezeul acestei lumi” și spre îndreptățirea lui Iehova. Satan Diavolul și lumea sa politica, religioasă și comercială nu și-au schimbat tactica nici în acest secol al douăzecilea. În anul al optsprezecelea al acestui secol, aproape de punctul culminant al primului război mondial, martorii lui Iehova au fost acuzați în Statele Unite de o purtare răsvăritoare, și elementele religiei creștinătății au iubitat despre condamnarea și întemnițarea funcționarilor și servilor conducători ai lui Watch Tower Bible & Tract Society*). Insa falsitatea acuzei de răzvrătire și nevinovăția și îndreptățirea martorilor lui Iehova a fost constatată în anul 1920, după ce cazul a fost cercetat de un tribunal superior și sentința anulată, și cei acuzați în mod fals au fost descărcați mai târziu de toate aceste acuzații răutacioase*1.

³⁶ Sa nu sperie pe un adevărat creștin dacă aceleași învinuiri străvechi ale Diavolului de răzvrătire și ocărare sunt ridicate în acest timp, care urmează după al doilea război mondial. Diavolului și mai ales părții religioase a organizației sale a Lumii i-a servit totdeauna bine să pășească cu aceste învinuiri împotriva martorilor lui Iehova iubitori de pace, cari din ascultare față de Dumnezeu vestesc pasnic vestea bună a împărăției Sale, care stă sub Christos, și caută să învețe poporul în învățăturile curate ale Bibliei, cari sunt libere de greșeli de ale religiei. Tinta și scopul acuzelor, pe cari le ridică conducătorii religiei împotriva lor, cari exercită mare influență asupra conducătorilor politici, este cu totul împedec. Prin aceasta voiesc să aducă în miscare brajul legii, voiesc să învățtească sabia statului spre a distruge astfel pe martorii celui mai înalt stăpânilor al universului și a nimici marturia lor. Aceasta se face pentruca poporul apăsător, ținut în inuterec să nu primească adevărul care duce la libertate.

³⁷ Noi ne aflăm acum în așa numitul „secol al atot-

* Vezi „Watch Tower” din 1 și 15 Iulie 1918; mai departe cele din 1 Aprilie și 1 Iunie 1919 și din 1 Iunie 1920 Apoi „Eagle” din Brooklyn din 15 Mai 1919. Căzările amintite mai sus au fost arătate de către guvern, ca ceea ce, după cauzarea sentinței, urmarea judiciară s'a terminat. În al doilea război mondial tribunalul federal al Statelor Unite a pronunțat hotărârea că activitatea de propovădure a martorilor lui Iehova nu este răsvăritoare, după cum a survenit asupra statului Missouri. La rezultate asemănătoare au ajuns tribunalele din Kentucky și Indiana.

³² Cum au fost religioniștii pe grupele de stăpânilor politici să îndeplinească dorința lor față de Isus?

³³ Cum a fost invinuit Pavel în Tesalonic, și cine a purtătorul?

³⁴ Cum a fost acuzat Pavel în Efes și mai târziu împotriva tribunalelor în Cezarea?

³⁵ Despre ce ne înștiințează cuvintele lui Isus și cazurile amintite mai sus și pe care exemple pentru aceasta îl cunoaștem din anul 1915?

³⁶ Pentruca a spus Diavolul tot marea aceste învinuiri împotriva Martorilor lui Iehova?

³⁷ Pe ce „fiară” a văzut apostolul Ioan din cer și a profetit activitatea sa pentru timpul de după război?

milor"; și în acest timp este privit ca urgent necesar un singur guvern mondial pentru întreg pământul, la care iau parte toate națiunile, pentru păzirea sistemelor politice, comerciale și religioase. O astfel de creațiune-stăpânire mondială a fost prevăzută și profetizată în cuvântul lui Dumnezeu, în Biblie. Că organizația religioasă va călări pe aceasta, reiese din vedenia apostolului Ioan: Ioan se afla atunci în exil pe insula Patmos, în mod invederat în urma unei acuza de răzvrătire împotriva imperiului roman. El scrie: „Și am văzut o femeie, șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne”. Despre puterile politice, peste cari tronează în felul acesta religia și cari vor forma această creațiune combinată de stăpânire mondială, scrie Ioan mai departe: „Toți au rețeles gând (intențiune), și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul (Isus Christos): dar Mielul îi va birui pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, cari sunt cu El, de asemenea îi vor birui”. Apoc. 17:5, 13, 14.

³⁹ „Fiara” stacojie a fost descrisă pentru noi așa dinainte ca o fiară plină cu nume de hulă. Pentru ce? Pentru că contestă așază lui Iehova Dumnezeu stăpânirea mondială, care de fapt îi aparține Lui, și pentru că își asumă puterea să stăpânească lumea pentru toate timpurile și să-i aducă pace și siguranță durabilă. Ea anunță, că va putea face aceea, ceea ce numai singur Dumnezeu Cel Atotputernic în cer poate să facă și ceea ce a profetit că va face prin Regele Său Isus Christos, Mielul lui Dumnezeu. „Fiara” stăpânirii mondiale este prin urmare vinovată de ocărire și hulire a lui Dumnezeu. Răscoala sa înarmată împotriva guvernului viitor de o mie de ani a lui Isus Christos este de asemenea amintită pe față, din care reiese că este vinovată de răzvrătire în contra Stăpânitorului universal, în contra Creatorului pământului. Dar puțin numai! Intocmai după cum adevărații criminali au obiceiul să întoarcă jeapa împotriva altcuiva și să învinuiască pe cei nevinovați tocmai de crimele, de cari sunt vinovați ei, tot așa se poate aștepta și în acest timp de după război. Puterile unite ale acestei „fiare” în culorile regale vor atrage atențiunea dela vina lor prin aceea că învinuiesc pe martorii lui Iehova de ocărire, hulire și răzvrătire. Pentru ce? Pentru că matorii lui Iehova în chestiunea de discuție a stăpânirii universale sunt devotați părții lui Dumnezeu și lucrează sub ordinele Sale biblice de a da pe față hula organizațiunii mondiale precum și lupta sa împotriva lui Dumnezeu. Pe această lucrare de dare pe față „fiara” organizațiunii lumii o va osândi ca ocărire și conspirație răzvrătitoare. *Femeia* (religia organizată), care călărește pe „fiară”, va conlucra la osândirea marturilor lui Dumnezeu; cîtim cu privire la aceasta: „Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus”. Apoc. 17:6.

^{3b} Cugetându-ne la servii credincioși ai lui Dumnezeu din secolele trecute, cari au fost expuși la aceleași învinuiri mincinoase de ocărire și răzvrătire, nu ne vom teme de învinuirile dușmanului și de măsurile corespunzătoare. Noi vom privi astfel de învinuiri ca o ocazie

și un motiv de a purta numele lui Dumnezeu, a lui Iehova, și a Christosului Său înaintea Națiunilor Unite, înaintea regilor, guvernatorilor, judecătorilor și preoților, pentru o mărturie împotriva lor a tuturor. Noi vom privi situația noastră de învinuiri în mod mincinos ca o ocazie de a avea parte cu Isus Christos, Regele, la îndreptățirea numelui Tatălui Său ceresc, prin aceea că stăm statornici pentru supremația lui Iehova, și aceasta și atunci dacă ne va duce la internizare sau la o moarte prin mâna dușmanului. În orice mod legal și creștin vom continua lupta pentru drepturile noastre date de Dumnezeu și pentru libertatea de a propovădi cuvântul Său, tot ce este în cuvântul Său, ori pe cine ar vătama aceasta. În anul 1914 împărăția lui Iehova guvernată prin Isus Christos a fost întemeiată în ceruri; și noi o vom propovădi mai departe între toate națiunile, pentru ca oamenii de bine să întoarcă spatele cursului răzvrătit al acestei lumi condamnate și să se îndrepte spre calea loialității față de supremația lui Iehova.

⁴⁰ Judecătorilor, cari au de rost dreptul în cazurile noastre de judecată, vom să le recomandăm sfatul lui Gamaliel, al fariseului și învățătorului legii, pe care l-a adresat la timpul său sinedriului iudeu: „Și acum, eu vă spun: Nu mai necăjiți pe oamenii aceștia, și lăsați-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este dela oameni, se va nimici; dar dacă este dela Dumnezeu, n'o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu”. (Fapte 5:34—39) Politiciani și judecători înțelepți vor refuza să întrebuițeze slujba lor publică în serviciul intereselor religioase și împotriva marilor lui Iehova. În chestiunea de discuție, care se naște între adevărul Bibliei și greșala religiei, ei vor permite libertatea cuvântului, presei și a adunărilor, preluând următoarele cuvinte ale cărmuitorului roman Galion din Corint, Grecia, ca lozincă: „Pavel voi să înceapă vorba, când Galion a zis Iudeilor: Dacă ar fi vorba de vreo faptă rea sau de vreo blestemăție, v'as asculta după cuvîntă, Iudeilor! Dar dacă este vorba de neînțelegeri asupra unui cuvânt, asupra unor nume, și asupra legii voastre, treaba voastră: eu nu vreau să fiu judecător peste aceste lucruri. Și i-a alungat dela scaunul de judecată. Atunci au pus toți mîna pe Sosten fruntașul sinagogii, și-l băteau înaintea scaunului de judecată, fără ca lui Galion să-i pese”. Fapte 18:14-17.

⁴¹ Până la mijlocul secolului al douăzecilea al „erei creștine” tuturor învinuirilor mincinoși și potrivnicilor nu le-a reușit să biruiască lucrarea punerii mărturiei pentru stăpânirea legală a lui Iehova peste întreg pământul și întreg universul. Dușmanii de fapt nici nu vor putea birui această lucrare niciodată; pentru că luptă împotriva atotputernicului Dumnezeu. Această lucrare a mărturiei este dela Dumnezeu; dela El s'a dat în acest scop porunca și dela El a fost începută ea prin Fiul Său Isus Christos. De aceea nu va fi nimicită niciodată. Irezistibil (căreia nu-i poți rezista) pășește ea înainte până la biruința universală a lui Iehova în războiul armaghedonului.

Waht: wei dia 1 Martie 1947.

^{39a} Pentru ce a fost descrisă „fiara” dinainte ca plină cu nume de hulă?

(b) De care procedură a fiarei să ne păzim, am fost înștiințați?

^{3b} Cum să privim situațiunea ca ocazia astorilor de învinuiri mincinoase și să lucrăm în mod potrivit?

⁴⁰ Ce sfat vom să recomandăm judecătorilor, și a cui plidă din Corint, Grecia, o vor urma judecătorii înțelepți?

⁴¹ Pentru ce nu poate fi biruită această lucrare a mărturiei, ci va avea cu siguranță succes?

TEXTE ȘI COMENTARI

1 Noiembrie

Sioane, Dumnezeul tău domnește! Isa. 52:7

În anul 1914, Iehova deveni astfel Rege, pentru a domni pe vecie peste toate părțile universului, inclusiv pământul: În expresiunea suveranității Sale universale, a cărat El pe Christos Isus ca Împăraț-Rege domnitor cu El. Toate semnele venirii Regelui lui Iehova în puterea Împărăției, începură în anul 1914, semnele începând cu primul război mondial. Mânia naștilor față de domnia teocratică a lui Iehova astfel începută, a fost manifestată prin atacarea și luarea în captivitate a poporului devotat al Său de pe pământ, act care nu era o dovadă că Iehova nu și-ar fi luat puterea Sa universală, spre a domni peste acest pământ. Dar, chiar dacă ar fi existat vreo îndoială în această chestiune, mântuirea servilor Săi din strănsorea Babilonului dela 1919 încoace, a dovedit peste orice îndoială că Dumnezeul Sionului devenise Rege și începuse să domnească prin Mai Marele Său Cîr, Christos Isus. W 1. 2.

2 Noiembrie

Și noi, dar fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori (martyres). — Ebr. 12:1.

Motivul pentru ce a introdus Pavel cuvântul *martyres* sau martori aci, este pentru că în capitoul precedent el ne spune, în versetele 2, 4, 6, 39, că cei credincioși din vechime primiseră mărturia dela Iehova Dumnezeu că aveau aprobarea Sa și că El era Dumnezeul lor. Astfel, în loc de a fi martori vii ai alogării noastre de astăzi, ei fuseseră martorii lui Dumnezeu în timpurile din vechime, Martorii lui Iehova, cari posedau mărturia aprobării Sale. El li se descoperise pe Sine ca adevăratul Dumnezeu și acum el trebuiau să-L facă de cunoscut-altora prin mărturia vieții lor. Dacă ei au îndurat asemenea încercări de credință și străntorări, pentruca să primească dela Iehova mărturia aprobării Sale și să fie martorii Săi, ce avem de făcut atunci noi creștini? Cu un asemenea nor sau mulțime de Martori ai lui Iehova împrejurul nostru ca exemple de credință și loialitate, ar trebui să punem la o parte piedecile ce ne înconjoară și să ne străduim cu îndelungată răbdare ca să câștigăm aprobarea divină, întocmai după cum au câștigat-o și cei din vechime. W 15. 11.

3 Noiembrie

Păzește-ți inima mai mult de cât orice, căci din ea ies izvoarele vieții. Prov. 4:23.

Dacă noi dorim ca din inima noastră să iasă izvoarele vieții, dacă noi dorim ca ceea ce iese din inima noastră să ducă la viață, noi trebuie să ne acomotăm adevărului dătător de viață. Lumea de după războiu și Dumnezeu ei, Satan Diavolul, vor încerca să cotopească mintea noastră cu „propaganda și cu religiile ei, lucruri cari vor pieri și dispărea împreună cu această lume în Armaghedon. De aceea, responsabilitatea fiecărei persoane care caută viață în noua lume dreaptă a lui Dumnezeu, este să-și păzească mintea sa împotriva năvălirii unor astfel de lucruri; căci nu există calități dătătoare de viață în ele. Deja epoca de după războiu a început să ofere promisiuni atrăgătoare. Dar inima cu grijă păzită a creștinului nu-și va pierde timpul cu străduințele zădărnice ale oamenilor lumesci, de a stabili pace și prosperitate durabile, fără Împărăția lui Iehova prin Christos Isus. W 1. 1.

4 Noiembrie

Cuvântul jurământului . . . pune pe Fiul, care este consacrat (făcut perfect) pentru vecnicie. — Ebr. 7:28; A. S. V

Isus, Fiul lui Dumnezeu, se sui la cer și în prezența lui Dumnezeu făcu o completă prezentare a jertfei Sale ca mare Preot El a făcut aceasta după ce îndurase ocări și suferință chiar până la moarte în vederea supunerii Sale absolute, nepătate față de Dumnezeu. Cu această calificare, Christos Isus a fost făcut perfect ca Mare Preot al lui Dumnezeu, întrucât a fost ridicat dintre morți, nu în carne, pe care El o depusese ca o jertă, ci în spirit, ca o completă, „nouă creață” spirituală. (1 Pet. 3:18, A. S. V.). Astfel facerea Sa perfect în realitate a însemnat faptul de a fi fost introdus în cer, în calitatea Sa de Mare Preot, în nemijlocita prezență a lui Dumnezeu. El atinse punctul final sau punctul „împline” al serviciului, întrucât se zăvăză în dreapta lui Dumnezeu, ca cel mai aproape de Dumnezeu. Aceasta era stadiul final al consacrării lui Isus în acest mare serviciu de

Mare preot. Aceasta era totodată o perfecționare și o consacrare a Lui pentru totdeauna. W 1. 4.

5 Noiembrie

Acum faceți-vă mădularele voastre roabe ale neprihănit, ca să ajungeți la sfințirea voastră. — Rom. 6:19. A. S. V.

Ce avântaj avem dacă punem mădularele noastre la dispoziție pentru serviciul acestei lumi pieritoare? Niciunul, ci numai moartea. (Rom. 6:22, 23) Oamenii de bine de astăzi, cari speră în viață vecinică pe pământ, nu sunt cei sfințiți sau „sfinți”, cari sunt puși de-o parte pentru Împărăția cerurilor. Cu toate acestea, spre a arăta bunăvoința față de Dumnezeu și spre a avea bunăvoința Sa pentru ei, ei trebuie să se puie pe sine de-o parte pentru Dumnezeu prin Regele lor, Christos Isus. Ei trebuie să se deosebească de această lume și să se predea în ascultare față de Împărăția lui Dumnezeu prin Christos Isus. Pentru a face aceasta, ei trebuie să studieze cuvântul sfințitor al lui Dumnezeu al adevărit, să aibă credință în el, să-l trăiască și să-l vestească și altora. În afară de cuvântul curățitor al lui Dumnezeu, ei trebuie să-L roage ca să-i umplă cu spiritul Său. Aceasta li va păzi de această lume și-i va pregăti pentru viața vecinică în lumea nouă. W 15. 3.

6 Noiembrie

Dumnezeu zice însă celui rău: Ce tot înștri tu legile Mele? — Ps. 50:16.

Deși văd cum conducătorii și instituțiile politice și religioase fură închinarea, iubirea și ascultarea poporului dela Dumnezeu, cel nelegiuit nu protestează împotriva acestui fapt, întrucât s'ar despărți cu totul de această lume. Susținând a fi în legământ cu Dumnezeu, el încă încearcă să primească stima acestei lumi și se țin în termeni prietenești cu ea și faptul că sunt o parte a acestui lumi, face din ea curvari spirituali. Ei vorbesc în dublu înțeles pentruca să amăgească pe cei simpli și să ascundă astfel scopurile și dorințele lor egoiste, lumesci. Ei iau parte la conferințe și plănuiesc neadevăruri. Apoi, în mod răuțicios acuză pe Martorii lui Iehova și-i prezintă în mod fals, astfel în cât să oprească pe oameni de a auzi și asculta mesajul lui Iehova prin Martorii Săi. Aceasta este egal cu a ucide pe fratele lor, pe fiul mamei lor, deoarece ei mărturisesc a fi în același legământ cu Dumnezeu, în care sunt martorii Săi unși. W 1. 7.

7 Noiembrie

Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cărmuiească toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie. — Apoc. 12:5, Moffatt.

Nașterea domnitorului—copil—de—parte—bărbătească și urcarea acestuia pe tron nu se referă la înălțarea lui Isus la cer și la șederea Sa de-a-dreapta lui Dumnezeu cu nouăsprezece sute de ani înainte, ci se referă la începerea domniei Împărăției cu Tatăl Său, la sfârșitul timpului de așteptare, spre a pune pe vrășmași așternut picioarelor lui Christos, anume, în anul 1914 d. Chr. Atunci, Christos a fost născut de femeia sau organizațiunea lui Dumnezeu ca Rege. Păstoria tuturor națiunilor acestei lumi cu un toiag, vergea sau sceptru de fier, să vie deci după această naștere a copilului—de—parte—bărbătească și după urcarea sa pe tron. Națiunile nu au dat mulțumiri Atotputernicului Dumnezeu pentru că și-a luat puterea Sa și și-a întemeiat Împărăția Sa, incredințând autoritatea Împărăției lui Christos Isus. Ele s'au mâniau. De aceea ele au meritat ca mânia lui Dumnezeu să vie asupra lor și mânia Sa vine prin Christos, Regele Său pus pe tron. W 1-5.

8 Noiembrie

Eu imi dau viața pentru oile Mele. Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; și pe acele trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu. — Ioan 10:15, 16.

Deoarece Bunul Păstor și-a depus viața Sa pentru toate celelalte oi în afară de acelea din staulul Împărăției, „alte oi” cuprind mai mult decât oamenii de bine, cari sunt strânși în „o turmă” a unui Păstor, înainte de Armaghedon. Ciasa „altor oi” cuprinde pe toți cei ascultători ai omenirii, pe cari li adună El în turma universală a lui Dumnezeu. Aceasta se referă, așa